

Lilac

สิ่งที่ไม่คาดคิด
สุดท้าย
เป็น
อย่างไร
ก็ดี

惊! 说好的选秀综艺竟然

晏白白 (เขียนโดย) เขียน

ติงติง แปล

六零, 魅越 วาด

พิมพ์ครั้งที่ 1

1

สู้จนเลือดหยดสุดท้าย เป้าหมายฉันต้องได้เด

|

惊！说好的选秀综艺竟然

เยี่ยนไปไป

เซี่ยน

ต๊วงต๊วง

แปล

Lilac

คำนำสำนักพิมพ์

คุณเคยมีประสบการณ์เข้าห้องผิด หรือไปที่ไหนสักแห่งผิดหรือเปล่า

บางครั้งความผิดพลาดอาจจะเป็นแค่ประสบการณ์ตลกๆ ที่ทำให้คุณอมยิ้มเมื่อหวนคิดถึง หรืออาจจะนำไปสู่เรื่องราวที่คาดไม่ถึง เรื่องราวที่เปลี่ยนแปลงชีวิตคุณไปตลอดกาล

เช่นเดียวกับอุจิ้น หนูน้อยหน้าใสที่ตั้งใจจะไปประกวดเดบิวต์วงบอยกรุ๊ป แต่ดันเข้าผิดประตูจนไปโผล่ที่รายการเซอร์ไวเวลส์เสียนี้ จากที่หนูน้อยจะได้จับไมค์ ผี๊กเต้น ซ้อมร้องเพลง กลับต้องมาจับมีดจับปืนและคอยวิ่งหลบลูกกระสุนกับลูกระเบิดแทน คิดๆ แล้วอุจิ้นก็อยากย้อนเวลาได้จริงๆ

โชคดีที่สวรรค์ยังเมตตา ส่งเวย์ลีโอ พี่ใหญ่สุดหล่อกล้านั่นมาช่วยดูแลหนูน้อยอุจิ้นของเรา แม้ว่าพี่ใหญ่จะขี้มึนแค่ไหน แต่จะต้านทานความน่ารักของอุจิ้นได้ก็ให้มันรู้ไป! เรามาเอาใจช่วยอุจิ้นกับพี่ใหญ่เวย์ลีโอกันดีกว่าละ

ด้วยรัก

ระดับหน้าตาที่สามารถเข้าคนได้

เวลาเที่ยง ณ สถานที่ถ่ายทำรายการประกวดความสามารถแห่งหนึ่งในเมือง S
อุจั่นนั่งอยู่ในรถตู้เอนกประสงค์อย่างเชื่องพั้ง ก่อนอดไม่ได้ที่จะถามขึ้น
อีกครั้ง “พี่เจิน ผมควรไปต่อแถวได้แล้วใช่ไหมครับ...”

พี่เจินผู้จัดการโบกไม้โบกมือ “จะรีบไปทำไม พวกเราก็คักทายผู้จัด
ระดับสูงไปแล้วนี่!”

พูดจบก็มองแหล่งทำเงินของตัวเองที่กว่าจะคว่ำมาได้ด้วยสายตาทะนุถนอม
หลังจากฝึกซ้อมมากกว่า 3 เดือน เด็กฝึกที่ได้รับคะแนนสูงสุดของบริษัทในปี
ก็คืออุจั่นคนนี้

“นี่ เลี้ยวอู” พี่เจินถือโอกาสเรียกช่างแต่งหน้ามา ก่อนพูดขึ้นอย่าง
จริงจัง “เมื่อเช้าใครเป็นคนเลือกลิปกลอสให้เนี่ย หน้าตาเราออกจะดูดี ใช้สีเข้มๆ
แบบนี้ไม่ได้”

อุจั่นตอบอย่างตรงไปตรงมา “เมื่อกี้ผมเพิ่งกินโรตีสีไล่ใส่ไปครับ”

พี่เจินต่อว่าทันที “รายการนี้เป็นศึกเพื่อการเดบิวต์¹ ของนาย คาเร็กเตอร์
ก็วงมาแล้วล่วงหน้า 2 สัปดาห์ แล้วไหนล่ะ คุณชายผู้สง่างาม คุณชายผู้สูงศักดิ์
กินโรตีสีไล่ใส่ได้จนหรือ?”

อุจั่นเองก็คิดเหมือนอีกฝ่ายว่าต่อไปคงจะกินโรตีสีไล่ใส่ไม่ได้แล้ว ดังนั้น

¹ คือการปรากฏตัวเป็นครั้งแรกต่อสาธารณชน หรือการเปิดตัว

ก่อนลงจากรถเลยกินไป 3 ชิ้น

บริษัทซิงเหินยวเอนเตอร์เทนเมนต์ที่อุจิ้นสังกัดอยู่เชี่ยวชาญในตลาดไอศกรีมซึ่งเป็นที่ยอมรับในขณะนี้ ทุกๆปีจะเดบิวต์กลุ่มเด็กวัยรุ่นหน้าตาดีที่หอในบรรจุกัณฑ์เรียบร้อยราวกับเกี้ยว ถ้าได้รับความนิยม ฝ่ายการตลาดก็จะผงาด แต่ถ้าล้มเหลวก็จะนำกลับมาเปลี่ยนคาแร็กเตอร์ รื้อและปรับโครงสร้างใหม่ เรียกได้ว่าเป็นไลน์ผลิตอาหารจานด่วนแบบครบวงจรเลยทีเดียว

ทางบริษัทได้จัดตั้งทีมพีอาร์ (การตลาด) ถึง 200 คนเพื่อรับผิดชอบเรื่องการวิเคราะห์ตลาด จัดการคาแร็กเตอร์ และบรรจุกัณฑ์ ในจำนวนเด็กฝึกทั้งหลาย อุจิ้นได้รับความสำคัญจากซิงเหินยวอย่างมากไม่ต้องสงสัย

ไม่มีปัจจัยอื่นใดนอกจากหน้าตาดี

หลังจากกำหนดเส้นทางที่จะเดบิวต์ ซิงเหินยวเอนเตอร์เทนเมนต์ก็เลือกโคจรรายการประกวดความสามารถยอดนิยมเรตติ้งสูงไว้ให้อุจิ้น และติดสินบนทางรายการเป็นอย่างดี แถมยังจัดหาแฟนคลับมีอาชีพจำนวนมากและจ้างหน้าม้า² เพื่อคอยสร้างกระแสไว้ล่วงหน้าเป็นที่เรียบร้อย...

“เดี๋ยวนะ พวกคุณมาทำอะไรกัน” ขณะลงจากรถตู้เนกประสงค์ พี่เงินผู้จัดการก็ตกใจ “หรือต้องจ่ายค่าจ้างตอนนี้เลย”

“ซูป้าย 120 หยวนต่อวัน กรีดเพิ่มอีก 20” สาวน้อยที่เป็นผู้นำยิ้มตาหยี “พวกเราเป็นทีมมีอาชีพ ชำระเงินล่วงหน้า หรือถ้าถ้าแกซื้อแพ็คเกจเหรีญทอง 6,000 หยวน รับรองว่าจะอวยสุดหล่อของพวกคุณให้ลอยขึ้นฟ้าไปเลย เขาเดินและร้องเพลงอยู่ข้างบน ส่วนพวกเราก็คูมอยู่ตรงอัมจันทร์ แสบปี่!”

พี่เงินพิจารณาอยู่สักพักแล้วจ่ายเงินอย่างไม่ลังเล “ดิล”

“สุดหล่อของพวกคุณล่ะ หน้าตาเป็นยังงี้” สาวน้อยคนนั้นถามขึ้นอีกครั้ง “ถึงพวกเราจะเป็นแฟนคลับมีอาชีพ แต่ก็ต้องดูรูปก่อน ถึงจะเชียร์อยู่ข้างล่างเวทีได้อย่างมีประสิทธิภาพนะ”

พี่เงินโทรศัพท์เรียกให้อุจิ้นออกมาเพื่อเตรียมตัวเข้าแถว

² หรือหน้าม้าทางโซเชียล หมายถึงบุคคลที่ถูกจ้างให้โพสต์ข้อความเพื่อสร้างกระแสบนอินเทอร์เน็ต เพื่อให้เกิดความนิยม

สาวน้อยคนนั้นยังคงแนะนำสินค้าอย่างต่อเนื่อง “ถ้าแก่ ถ้าเพิ่มอีก 6,000 ค่ะนี่พวกเราจะตั้งบ้านเบส³ให้พวกคุณเลย ความเร็วอินเทอร์เน็ต 100 Mbps ต่อให้แฟนคลับอีก 20 ล้านคนเข้ามาเยี่ยมชมเครื่องก็ไม่ค้าง จ่าย 6,000 แล้วเพิ่มอีก 3,000 ค่ะนี่หน้าม้าพวกเราก็คะเหมาะให้คุณ...”

เสียงของเธอเงียบไปกะทันหัน

ประตูหน้าของรถถูกผลักออกช้าๆ ภายได้แสงแดดอันอบอุ่นของเมือง S เด็กหนุ่มอายุราว 18 - 19 ปีกำลังยืนอยู่ตรงนั้น มือข้างหนึ่งซุกกระเป๋าทางเกง มองมาที่เด็กสาว เขามีรูปร่างหน้าตาที่ทำให้ผู้คนตกอยู่ในภวังค์ ใบหน้าที่กำลังระหว่างวัยรุ่นกับวัยหนุ่มมีความละมุนละไมชนิดที่ทำให้ใจของคนที่ได้เห็นเด่นแรง ผมซอยสั้นไม่เป็นทรงไม่อาจบดบังเครื่องหน้าทั้งดงามกระจ่างตาได้น้ำใสเปล่งประกายอยู่ภายในดวงตาที่ปิดลงครึ่งหนึ่งราวกับเพิ่งตื่นจากการนอนกลางวัน

เห็นได้ชัดว่าเป็นใบหน้าแบบตะวันออกทั้งดงามมาก แต่นัยน์ตากลับแผ่วรัศมีลีลิ่งเลื่องอำพัน

“สวัสดีครับ ผมชื่ออุจิน” น้ำเสียงที่ดังออกมาเป็นเสียงของวัยรุ่นที่สดใสไพเราะ ฟังแล้วสบายหูสิ้นไคลไม่มีสิ่งใดติดขัด

สาวน้อยเปล่งเสียง “โห” ด้วยสีหน้าเคลิบเคลิ้ม

ส่วนพี่เงินก็เตรียมเงินสดที่ต้องจ่ายไว้เรียบร้อยแล้ว “6,000 ถูกต้องไหม คนก็เห็นแล้ว เพราะงั้นพวกเราพร้อมมือทำมันให้ดีขึ้นเถอะ”

แต่สาวน้อยคนนั้นจู่ๆ ก็คืนเงินให้ 20 หยวน “ผิดแล้ว 5,980 ต่างหากล่ะ เมื่อกี้ที่พูดว่ากรีดด้วยเพิ่ม 20... 20 ที่ว่านั้นไม่ต้องจ่ายแล้ว เดี่ยวฉันจะเชียร์ให้สุดหล่อฟรีๆ เลย”

พูดจบก็ส่งมินิฮาร์ดให้อุจินแล้วรับเงินไปอย่างแสนสุขใจ

พี่เงินเพิ่งจะรู้ตัว “เมื่อกี้พูดว่าจะเชียร์ให้ฟรีไม่ใช่หรอ แล้วไอ้ที่ชูป้าย

³ แหล่งรวมข่าวสารของศิลปินและเหล่าแฟนคลับ บ้านเบสนั้นกลุ่มแฟนคลับจะเป็นผู้สร้างขึ้นเอง เพื่อสนับสนุนศิลปินที่ตัวเองชอบ มีการอัปเดตตารางงาน ผลงาน และรูปถ่ายต่างๆ เพื่อให้แฟนคลับคนอื่นๆ ได้รับความเคลื่อนไหวของศิลปิน

120 นั่น...เออ ช่างเถอะ”

พูดแล้วก็ทอดถอนใจอีกครั้ง “เสียใจของพวกเราหน้าตาดีนี่เนอะ เป็นระดับหน้าตาที่สยบได้ทุกสิ่ง! เมื่อกี้ฉันคิดว่าเธอจะเดินมาหานายเพื่อขอช่องทางการติดต่อเสียอีก”

อุจิ้นตอบอย่างไ้ “เธอมีช่องทางการติดต่อของพี่เงินแล้วนี่ครับ”

“เธอ อ๊ะ ดูเหมือนจะใช้แฮะ” พี่เงินตบคิระชะตัวเอง จากนั้นก็นึกอะไรขึ้นได้ “เออละ เสียใจ ไปเข้าแถวได้แล้ว ไม่ต้องตื่นตื้นนะ เพราะพวกเราก็คือว่าเป็นผู้สนับสนุนเงินทุน...”

อุจิ้นตอบรับก่อนจะโบกมือ สวมแว่นกันแดดแล้วเดินไปหาที่มงานเพื่อรับหมายเลข

ขณะที่เดินผ่านประตูทางเข้าฝั่งผู้ชม เสียงของสาวน้อยคนเมื่อครู่ก็ดังแว่วมาท่ามกลางเสียงพูดคุยกัันจ๊อจกแจ้วแจ้ว “ฉันจะบอกให้ฟังนะ ว่าอะไรที่เรียกว่าความงดงามเพียงหนึ่งเดียวบนโลกมนุษย์ ระดับหน้าตาที่อยู่บนจุดสูงสุด สิ่งล้ำค่าของมวลมนุษยชาติ...”

“โอเวอร์ไปเปล่า ชิงเหี้ยวเอนเตอร์เทนเมนต์ให้เธอมาเท่าไรกันแน่...”

“จริงๆ นะ! อรียายย เขาได้ยืนด้วย เขามองมาทางนี้แล้ว!!”

“คนที่สวมแว่นตานั่นนะเธอ ไม่ห rokok มั่ง ห่างกันตั้งไกล...”

เดิมที่อุจิ้นตั้งใจจะโบกมือทักทาย แต่ก็ทำได้แค่หยุดการกระทำไว้

ประสาทสัมผัสทั้งห้าของเขาดีมาตั้งแต่เกิด ร่างกายก็ทำงานประสานกันได้ อย่างยอดเยี่ยม ตอนที่อยู่ชมรมสตริตแดนซ์ของโรงเรียนก็เกิดไปเข้าตาพี่เงินเข้า จนถูกลากให้เข้าสู่วงการบันเทิง

การเข้าร่วมรายการประกวดไอดอลครั้งแรก อุจิ้นรู้สึกตื่นตื้นมากกว่าที่คิดเอาไว้

เขาทบทวนเนื้อเพลงที่จะใช้อัดิชั่น⁴ ในใจอีกครั้ง พอรับหมายเลขก็วิ่งเหยาะๆ ไปยังพื้นที่นั้นรอ

⁴ การทดสอบความสามารถของนักแสดง นักร้อง นักดนตรี หรือนักเต้น เพื่อให้คณะกรรมการตัดสินว่าบุคคลใดมีความสามารถพอที่จะเข้าร่วมการแสดงนั้นๆ

บนทางเดินมีทั้งคนที่กำลังวอร์มเสียง ยืดเส้นยืดสาย และแต่งหน้า แต่ไม่มีใครสังเกตเห็นผู้ที่มีระดับหน้าต่างสูงส่งถึงชั้นผ้าม่านได้ซึ่งกำลังเดินเข้ามาใกล้ฝูงชนผู้บริสุทธิ์เลยแม้แต่คนเดียว

อุจันหาที่นั่งชิดมุม ปรับท่าทางให้เหมาะสมก่อนจะทอ้งในใจว่า “เป็น C ไม่ได้ก็ยังไม่เป็นต้นหลักได้ เป็นต้นหลักไม่ได้ก็ยังเป็นต้นรองได้ ถ้าไม่ได้ก็ก็ยังเป็นแจกัน⁵ได้อยู่”

ตอนนั้นเองเด็กหนุ่มผมแดงที่นั่งอยู่ข้างๆ ก็หัวเราะออกมา

อุจันเบิกตากว้างแล้วหันตัวไปมอง

“ทำไมเนี่ย...เรียบบร้อยจั่ง นายเป็นเด็กประถมหรือไง”

เมื่อเห็นว่ามือทั้งสองของอุจันยังว่างเปล่า เด็กหนุ่มผมแดงจึงชี้ไปยังที่ที่นั่งอย่างเป็นมิตร “ต้องไปกรอกใบสมัครตรงนั้นก่อน”

อุจันรีบถอดแว่นกันแดดก่อนจะกล่าวขอบคุณ พอเขาเงยหน้าขึ้นมา เด็กหนุ่มผมแดงที่อยู่ตรงข้ามก็ทำหน้าอึ้งไป “นะ...นะ...นาย...”

เด็กหนุ่มผมแดงสอกลมหายใจเข้าลึก “นายหล่อมากเลย!”

อุจันยิ้มตาหิ “ขอบคุณ นายก็เหมือนกัน”

เป็นเพราะเขาได้รับหมายเลขเป็นคนสุดท้าย ห้องสุดท้ายเดินที่เปะปายว่า “ห้องลงทะเบียน” จึงไม่มีใครอยู่เลยแม้แต่คนเดียว

อุจันหยิบแบบฟอร์มกับปากกาขึ้นมาเอง แล้วนั่งลงกรอกข้อมูลอย่างตั้งอกตั้งใจ

ในกองแบบฟอร์มที่ซ้อนกันอยู่มีทั้งลิขสิทธิ์การสาดไปจนถึงการแบ่งเปอร์เซ็นต์ฟรีเซนต์เซอร์ รวมทั้งหมดประมาณ 16-17 ฉบับ

อุจันเขียนอยู่นานจนข้อมือเริ่มชา และตอนนั้นเองเขาก็เหมือนจะรู้สึกตัว จึงพลิกแบบฟอร์มกลับมาหน้าแรกอย่างรวดเร็ว

แบบฟอร์มสัญญาฉบับนี้ใช้กระดาษไม่เหมือนฉบับอื่น กระดาษมีความมันวาวเหมือนโลหะ ซึ่งต่างจากวัสดุที่ใช้เขียนใดๆ ที่อุจันรู้จัก

หน้าแรกของสัญญาไม่ใช่รายการประกวด XX ซีซั่นที่ X⁶ ที่คุ้นเคย แต่

⁵ เป็นคำสแลง แปลว่า หน้าตาดีแต่ไร้ความสามารถ

เป็น ‘รายการเรียลิตี้โคลอสเซียมโชนเวย์หลาน สัญญาเด็กฝึกหัดระดับ C ไปเยว่กวงเอนเตอร์เทนเมนต์’

อูจิ้นไม่สามารถแบ่งวรรคตอนของประโยคนี้แบบปกติได้...เขาเข้าใจความหมายทุกคำหากแยกคำทั้งหมดออกจากกัน แต่พอเอามารวมกันมันกลับดูซับซ้อนเสียยิ่งกว่าอะไร

อีกอย่างมันดูเหมือนจะเป็นสัญญาเด็กฝึกของบริษัทบันเทิงแห่งหนึ่ง

อูจิ้นสังเกตเห็นได้ทันทีจึงดึงกระดาษแผ่นนี้ออกมาแล้วเดินไปหาทีมงานเพื่อสอบถาม อึดใจต่อมา...จู่ๆ เขาก็ก้มศีรษะลง ชมวดคิ้วด้วยความประหลาดใจ

ประสาธลัมผัสทั้งห้าของอูจิ้นดีมาแต่ไหนแต่ไร จึงสามารถระบุแหล่งกำเนิดเสียงที่เฉพาะเจาะจงในฝูงชนซึ่งห่างออกไปกว่าสิบเมตรได้ และยังรับรู้รายละเอียดปลีกย่อยที่คนทั่วไปมักมองข้ามได้อย่างรวดเร็วด้วย

ขณะนี้นาฬิกาสปอร์ตบนข้อมือของเขาที่เดิมทีมีเสียงการเคลื่อนไหวของกลไกกลับหยุดลงกะทันหัน

เข้มนาฬิกาทั้งหมดหยุดเดินเมื่อนาทีที่แล้ว

หลังจากนั้นสถานการณ์ที่แปลกยิ่งกว่าก็เกิดขึ้น แสงไฟในห้องลงทะเลเบียนกะพริบริบหรี่แล้วดับลงทันทีในไม่กี่วินาทีต่อมา

ปฏิกิริยาแรกของอูจิ้นคือมองไปยังโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะ...

นาฬิกาอิเล็กทรอนิกส์ยังเดินอยู่ แต่คลื่นสัญญาณที่เคยเต็มเปี่ยมในตอนแรก ตอนนี้กลับว่างเปล่า

ไม่อยู่ในพื้นที่ให้บริการ

อูจิ้นคิดใคร่ครวญอยู่สักพักก็เข้าใจขึ้นมา

นี่มันคือการกลั่นแกล้งผู้เข้าแข่งขันชัดๆ!

ที่แท้การถ่ายทำรายการวไรตี้ก็เริ่มขึ้นแล้ว!

เขาพลันยึดหลังตรงแล้วนั่งลงด้วยท่าทางจริงจัง

พูดได้เลยว่าตรงจุดนี้รายการมีความกล้าหาญและความคิดสร้างสรรค์มาก อูจิ้นไม่มองหากล้องเว็บแคมภายในห้อง แต่กอบเอกสารขึ้นมาด้วยสีหน้าไม่สะทกสะท้านแล้วเดินออกจากห้องไป

ขณะที่ก้าวไปตามทางเดิน เขากลับรู้สึกระหลาดใจขึ้นมา...

ทางเดินที่เมื่อไม่กี่นาทีก่อนยังคึกคักอยู่กลับเงียบสนิท
ขณะนี้เป็นเวลาเที่ยง ไม่ว่าอย่างไรแสงที่ส่องเข้ามาตรงทางเดินนอกห้อง
ก็ต้องสว่างกว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้แน่นอน

เขาเดินไปข้างหน้าอีก 2-3 ก้าว เพอร์นิเจอร์ตกแต่งบนทางเดินแตกต่าง
จากตอนที่เข้ามาอย่างสิ้นเชิง

วอลล์เปเปอร์สีเบจถูกแทนที่ด้วยสีเมทัลลิกซีดๆ แกวที่นั่งตรงโซน
พักผ่อนก่อนหน้านี้หายไป แทนที่ด้วยบอร์ดปิดประกาศซึ่งทำจากวัสดุแปลกๆ

อุจิ้นชะงัก

หากพูดว่าเป็นการกลั่นแกล้งผู้เข้าแข่งขันของทางรายการ ค่าใช้จ่ายก็ดู
จะสูงเกินไปหน่อย

จะมีใครตกแต่งทางเดินใหม่ทั้งหมดภายในเวลาไม่กี่นาทีได้ล่ะ?

อุจิ้นเดินไปยังบอร์ดปิดประกาศที่ส่องแสงสีชาวจางๆ ด้วยท่าทางลังเล
ตรงนั้นมีโปสเตอร์เก่าๆ ติดอยู่จำนวนหนึ่ง

«รายการเรียลิตีโคลอสเซียมโซนเว่ยหลาน รับสมัครผู้เข้าแข่งขันซีซั่น 42»

«16 อันดับแรกของซีซั่น 40 โซนเว่ยหลาน ไปเยว่กวงเอนเตอร์เทนเมนต์»

ด้านล่างที่ถูก «16 อันดับแรก» ทับเอาไว้เผยให้เห็นมุมของโปสเตอร์
อีกแผ่น

บนโปสเตอร์เป็นผู้ชายคนหนึ่งอายุประมาณ 27-28 ปี ผิวเข้มดูสุขภาพดี
สวมชุดสีเงินเหมือนชุดนักรบในหนังไซไฟ บนข้อมือขวาที่ถือถ้วยรางวัลพันด้วย
ผ้าพันแผลเปื้อนเลือด รอยสักหน้าตาซับซ้อนโผล่ออกมาเล็กน้อย แต่สิ่งเหล่านี้
ล้วนเป็นเรื่องรองทั้งสิ้น

โปสเตอร์นั้นเผยให้เห็นเพียงส่วนเล็ก ๆ แต่เด็กหนุ่มก็สามารถเห็นคิ้ว
ที่คมชัดเล็กน้อยและแววตาที่ดูว่างเปล่าของชายในโปสเตอร์ได้... ถือเป็นผู้ชาย
ที่ทำให้ผู้คนไม่อาจละสายตาได้แม้แต่แวบเดียว

บนทางเดินว่างเปล่าไม่มีคนผ่านไปผ่านมาแม้แต่คนเดียว อุจิ้นกวาดตา
มองโปสเตอร์ตรงหน้าไม่กี่ครั้งก็ถอนหายใจ ในความทรงจำเขาไม่เคยเห็นศิลปิน
ดาราที่มีรูปร่างหน้าตาแบบนี้บนจอโทรทัศน์มาก่อน

เมื่อเทียบกับการสืบหาเรื่องนี้ต่อ สถานการณ์ตอนนี้ของตัวเองยังน่าเป็นห่วง

กว่าด้วยซ้ำ

ที่นี่คือที่ไหน

เขาต้องไปสมัครตรงไหน

เขายังจะได้บัตรตัวอย่างรปรับไหม...

จู่ๆ ประตูบานเล็กสีดำลับตรงสุดทางเดินอีกด้านหนึ่งก็ถูกเปิด

คนที่ออกมาเป็นหญิงสาวอายุประมาณ 30 ปี แต่งกายดูเป็นมืออาชีพ
ผมยาวถูกรวบขึ้นไปไว้ในตาข่ายคลุมผม เมื่อเห็นป้ายหมายเลขบนตัวอุจึ้นภายใต้
แสงไฟสลัวเธอก็ชะงักไปเล็กน้อย “ยังไม่หมดเทร่อ วันนี้ไม่ได้มีผู้สมัครแค่ 6 คน
รีไง...ช่างเถอะ ตามฉันมา”

อุจึ้นยืนนิ่งก่อนจะเดินตามไปอย่างเชื่อฟัง

“ขอโทษครับ...”

หญิงสาวคนนั้นหันกลับมา แล้วพอได้เห็นใบหน้าของอุจึ้นชัดๆ เธอก็
ถึงกับสติหลุดไปชั่วขณะ

อุจึ้นพูดอย่างสุภาพ “ขอโทษครับ ผมอาจจะมาผิดที่ ผมกำลังหาทาง
เข้ารายการออ디션อยู่นะครับ...”

หญิงสาวคนนั้นเพิ่งจะมีปฏิกิริยาตอบกลับ ใบหน้าขึ้นสีแดงระเรื่อ “ถูกต้อง
ถูกแล้วๆๆ ก็ที่นี่แหละ วันนี้เป็นวันออ디션 ไหนส่งใบสมัครมาให้ฉันสิ”

อุจึ้นยืนยันให้แน่ใจอีกครั้ง “ใช้รายการประกวด XX ใหมครับ สวัสดิ์ครับ
ผมชื่ออุจึ้น เด็กฝึกจากซิงเหินยวเอนเตอร์เทนเมนต์ครับ”

จินตนาการของหญิงสาวผู้นี้ยังคงโลดแล่นไปไกล เมื่อได้ยินคำว่าเด็กฝึก
ก็ตอบรับอย่างไม่ลังเล “ไม่มีปัญหา เข้ามาก่อนเถอะ กรรมการคัดเลือกจะออกไป
กันแล้ว ซ้าอีกนิดเดียวจะไม่มีโอกาสแล้วนะ...ไปเร็วๆ!”

อุจึ้นรู้สึกโล่งอกขึ้นมา จากนั้นก็นึกขึ้นได้ว่าตัวเองคือหมายเลขสุดท้าย
หลังกล่าวขอบคุณก็รีบเร่งฝีเท้าแล้วเข้าประตูไปอย่างรวดเร็ว

ประตูด้านในแบ่งเป็น 2 ชั้น ห้องด้านนอกมีชายหญิงรูปร่างสูงใหญ่ยืนอยู่
2-3 คน กำลังพูดคุยกันอยู่ข้างตู้กดน้ำ อุจึ้นไม่มีเวลาทักทาย เขารีบเดินเข้าไป
ในห้องที่เขียนว่า ‘ห้องทดสอบ’

กรรมการคัดเลือกทั้งสามตกใจเล็กน้อยเมื่อประตูถูกเปิด แล้วพอเห็นอุจึ้น

พวกเขาก็ยิ่งตกใจไปกันใหญ่

“...ไม่ได้มาผิดที่ใช้ไหม”

อุจิ้นพยักหน้า

กรรมการคัดเลือกคนแรกชอบใจ “ใช้ได้ นี่ เป็นเด็กหนุ่มที่มีความคิด”

อุจิ้นมีท่าทางสงบเสถียรเยือกตัว

“ไหนลองบอกหน่อยสิ ว่าที่มาแข่งนี้จะชิงตำแหน่งอะไร”

อุจิ้นชะงักไปชั่วขณะ ยังไม่แบ่งกลุ่มก็จะเลือกตำแหน่งแล้ว แถมรายการก็ดูทะเยอทะยาน แต่ถึงยังไงโอกาสก็มาอยู่ตรงหน้าแล้ว จะปล่อยไปไม่ได้เด็ดขาด

“ตำแหน่ง C ครับ”

เหล่ากรรมการคัดเลือกมีสีหน้าเคร่งขรึมขึ้นมาทันใด “มีความกล้าหาญเอาละ จั๊นมาทดสอบกันก่อน”

ม่านผืนหนึ่งเปิดออกซ้าๆ อุจิ้นทบทวนเนื้อเพลงอดีตอันที่เตรียมไว้นานแล้ว อยู่ในใจ แต่ทันทีที่เงยหน้าขึ้นมา เขาก็ตกตะลึงจนตาล้าง...

หลังม่านเป็นสนามโล่งกว้างที่มีขนาดใหญ่กว่าห้องซ้อมเต้นเกือบ 6 เท่า บนพื้นมีสิ่งกีดขวางวางระเกะระกะ

แวบแรกก็เห็นดูเหมือนเป็นสนามฝึกขี่ม้าด้วยซ้ำ

ตรงทางเข้าสนามมีชั้นวางอาวุธอยู่ 2 แถว ภายในมีเครื่องมือเครื่องมีอยู่ครบครัน

ตั้งแต่อาวุธเย็น^๑ อาวุธปืน ไปจนถึงป้อมปืนใหญ่ขนาดย่อม...

“...” อุจิ้น : ปืน มีปืน พวกเขามีปืน อ้ากกกก!!!

กรรมการคัดเลือกตอบไล่เขาด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม “ถึงแม้จะไม่สมจริงเท่ารายการแข่งขันเซอร์ไววัล แต่ของที่มีก็ถือว่าครบหมดทุกอย่าง เพราะฉันก็เลือกอันที่ใช้มาได้เลย”

^๑อาวุธที่ไม่มีวัตถุระเบิดและสารระเบิดอื่นๆ ที่ก่อให้เกิดความไม่สงบ เช่น มีด ดาบ ไม้ หรือค้อน เป็นต้น

บทที่ 2

การอดิชน

10 นาทีต่อมา ประตูบานใหญ่ของห้องทดสอบก็เปิดออกอีกครั้ง

เด็กหนุ่มที่เดินออกมามีสภาพราวกับลูกแมวขนนุ่มที่ถูกหิวคอ เขาก้มหน้า คอตักด้วยความมึนงง ใบหน้าเต็มไปด้วยคำว่าฉันเป็นใคร ฉันอยู่ที่ไหน และ เมื่อกี้ฉันทำอะไรลงไป

ในห้องทดสอบที่ปิดไว้ครั้งหนึ่ง กรรมการคัดเลือกกำลังโต้เถียงกับพีดี¹ อย่างดุเดือด

“คำนวณแรงถีบของปืนไม่เป็น พลัดเป้าไปกว่าครึ่ง มือสั่น ความรู้เรื่องการปฐมพยาบาลเป็นศูนย์ พวกเราไม่จำเป็นต้องมาเสียเวลากับผู้เข้าแข่งขันแบบนี้” หลังจากได้รับรายงาน พีดีของรายการก็แสดงความคิดเห็นทันที

กรรมการคัดเลือกได้กลับอย่างนุ่มนวล “ไม่ใช่แค่มือสั่น คนทั้งคนสั่น จนกลายเป็นตะแกรงร่อนแป้งเลยต่างหาก ส่วนเรื่องคำนวณแรงถีบของปืนมัน ผิดซุ่มกันได้ ผู้เข้าแข่งขันคนนี้ยังมีจุดเด่นที่ไม่ธรรมดาอีกเยอะ”

“เช่นอะไร มีความกล้าหาญที่ควรค่าแก่การยกย่องขึ้นระอะ”

กรรมการคัดเลือกออกความคิดเห็น “ดูรีรันก่อนแล้วค่อยว่ากันเถอะ”

อูจึ้นไม่รู้ว่าหน้าจอไฮโลแกรมในห้องทดสอบกำลังฉายวิดีโอตอนที่เขาทดสอบ

¹ ย่อมาจาก Producer, Program Director หมายถึงโปรดิวเซอร์ ผู้กำกับ หรือผู้วางแผนรายการ

เด็กหนุ่มน้อยตาสีเหลืองอำพันสีหน้าขาวซีด แม่ริมฝีปากแน่น และ
 ทุกครั้งที่ยิง ขนตาเรียวยาวก็จะขยับขึ้นลงเกิดเป็นเงาเส้นเล็กๆ ทอดผ่านใบหน้า
 ทั้งหมดทั้งมวลนี้ไม่ได้ทำให้ความงดงามของเด็กหนุ่มลดน้อยลงเลย
 หน้าตาแบบนี้ ต่อให้คนคนนี้จะทำอะไร ถึงแม้จะนอนแผ่บนพื้นเป็น
 ปลาเค็ม² ภาพที่เห็นก็ยังทำให้คนหลงใหลได้อยู่ดี

“เป็นยังไง”

พิตพูดด้วยท่าทางยิ้มแย้ม “เพอร์เฟกต์ อีกครึ่งชั่วโมงส่งผู้เข้าแข่งขันคนนี้
 เข้าสนามออกดิฉันได้เลย”

บนทางเดิน อุจิ้นที่ยังคงมีนางงได้รับคำแสดงความยินดีจากทีมงานอย่างล้นหลาม
 เขาได้เป็นผู้เข้าแข่งขันรายการเรียลิตีภายใต้สังกัดไปเยว่กวงเอนเตอร์เทน-
 เมนต์

“ไปเยว่กวงอะไร...”

เสียงของอุจิ้น เขาก็ถูกมัดแล้วมัดใส่เข้าไปในรถอย่างรวดเร็ว
 ตัวรถค่อยๆ ลอยขึ้นจากพื้นด้วยแรงแม่เหล็ก แล้วเคลื่อนที่ไปด้วยความ
 เร็วสูงจนเห็นเป็นเพียงลำแสงทามกลางอากาศว่างเปล่า

บรรยากาศภายนอกหน้าต่างดูอึมครึม ช่องว่างระหว่างตึกสูงมากมาย
 เผยให้เห็นมุมหนึ่งของเมืองสีเทาเงิน ยานพาหนะหน้าตาพิลึกหลากหลายสีลัน
 บินว่อนไปมา

อุจิ้นเบิกตากว้างด้วยความตกใจสุดขีด

ทุกอย่างที่อยู่ตรงหน้านั้นเกินกว่าความรู้ความเข้าใจของเขาไปมาก

กระทั่งเดินลงจากรถ สีหน้าของเขาก็ยังตกตะลึงอยู่

ที่นี่คือสนามกว้างใหญ่ มีผู้คนเดินขวักไขว่ไปมาไม่ขาดสาย กำแพงเคลือบ
 สีโลหะที่ล้อมรอบอยู่เต็มไปด้วยป้ายโฆษณาของสปอนเซอร์ กระเป๋าสตางค์
 สีเขียวทหารถูกถ่ายโอนออกมาอย่างต่อเนื่อง

² เป็นความหมายแฝง หมายถึงผู้ที่ไร้ความสามารถหรือผู้ที่ไม่ลงทุนลงแรงแต่ได้รับผลประโยชน์จาก

แต่สิ่งที่ดึงดูดความสนใจที่สุดคือเครื่องบินลำหนึ่งซึ่งจอดอยู่ตรงกลางสนาม เลี้ยวเครื่องบินตรงปีกเครื่องบินขนาดมหึมาตั้งสนั่นหวั่นไหวไปทั่ว

รันเวย์ของเครื่องบินทอดยาวไปไกล

ไกลออกไปคือทุ่งหญ้ากว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา

“หลบหน้อยๆ อย่ามายุ่งขวางอยู่ตรงนี้ ถ้าจะวอร์มอัปก็ไปข้างๆ หนูน ไกลลั่นออกเดินทางกันแล้ว” ดูเหมือนทุกคนจะยุ่งไม่ว่าง

อุจิ้นเปิดปากพูดอย่างงงๆ “ขอโทษครับ...”

ทันใดนั้นก็มียานบินมารับที่รถ “ผู้เข้าแข่งขันหมายเลข 300012 ใช้ไหม สวมอุปกรณ์เริ่มต้นทางด้านซ้ายด้วย”

“อะไรเนี่ย ทำไม่เป็นหรอ คุณนี่เป็นผู้เข้าแข่งขันที่...” นัยน์ตาของทีมงานพลันสว่างวาว กระป๋องกระเป๋ารั้งขึ้นมามันตา “ไม่เป็นไรๆ พวกเราจะให้ความช่วยเหลือคุณเต็มที่ร้อยเปอร์เซ็นต์เลย! ยกให้เป็นหน้าที่ผมเอง...”

อุจิ้นตกใจจึงค่อยๆ ขยับถอยหลัง ปฏิเสธความช่วยเหลืออย่างสุภาพก่อนจะดึงแผ่นคู่มือออกมาแล้วสวมชุดต่อสู้อย่างเก๋ๆ กังๆ

ทันทีหลังจากนั้นผู้เข้าแข่งขันทั้งหมดรวมถึงอุจิ้นก็ถูกไล่ให้ขึ้นเครื่องบินในห้องโดยสาร อุจิ้นถูกล้อมรอบด้วยชายรูปร่างสูงใหญ่กำยำที่มีกล้ามเนื้อเป็นมัดๆ

อุจิ้นคิดในใจ เด็กฝึกทักษะแบบนี้น่าไม่ได้ง่าย ๆ เลย

แถมทุกคนดูขี้อายมาก ขนาดนั่งด้วยกันยังไม่ค่อยจะคุยกัน

คนสิบกว่าคนเบียดเสียดกันอยู่ในห้องโดยสารที่คับแคบ บนป้ายเรืองแสงเหนือศีรษะเขียนว่า “ห้องโดยสารที่ 3”

ผู้เข้าแข่งขันที่นั่งอยู่ด้านซ้ายของอุจิ้นกำลังสวดภาวนาอยู่เงียบๆ ส่วนคนด้านขวากำลังโอบกระเป๋าสตางค์ด้วยลีลาเคร่งขรึม

พี่ชายผมบลอนด์ที่อยู่ตรงข้ามเห็นอุจิ้นหันศีรษะสำรวจไปมาไม่หยุดจึงเหล่ตามองเล็กน้อย ตอนสบตากันก็อึ้งไปครู่หนึ่ง

อุจิ้นยิ้มตาหยีเป็นการทักทาย เผยให้เห็นฟันขาวซีดน้อยที่ดูแล้วไร้ซึ่งพลังโจมตีใดๆ

“สวัสดีครับ ผมชื่ออุจิ้น เป็นเด็กฝึกได้ 3 เดือน ก่อนมาที่นี่อยู่ตำแหน่ง

เด่นหลัก! ถนัดเออร์เบินฮิปฮอปกับบ๊อบปิงครับ!”

หนุ่มผมบลอนด์ชะงักไป จากนั้นก็ถูกความกระตือรือร้นของเด็กหนุ่ม กระตุ้น “ฉันชื่อไลก้า! เข้าร่วมการแข่งขันเป็นปีที่ 2 ตำแหน่งต่อสู้ระยะประชิด ถนัดกรีฑาและปืนลูกซอง A2!”

อูจิ้นกำลังจะถามต่อ ทันใดนั้นเสียงแสบหูก็ดังออกมาจากวิทยุกระจายเสียง “ถึงจุดหมายปลายทางแล้ว เชิญผู้เข้าแข่งขันเข้าสู่สนาม”

อูจิ้นนิ่งไป นีมันยังอยู่กลางอากาศไม่ใช่เหรอ

บานหน้าต่างถูกเปิดออกพร้อมกัน ผู้เข้าแข่งขันเกือบทั้งหมดหรีดตามอง ลงไปด้านล่างอย่างรวดเร็ว

ตรงดิ่งลงด้านล่างเป็นทุ่งหญ้าที่เชื่อมต่อกับเนินเขา มีแม่น้ำคดเคี้ยวไหล จากสันเขาลงไป ภูมิประเทศที่เห็นดูทึบทึม คาดว่าสาเหตุน่าจะมาจากสภาพอากาศ ที่มีดครึ้ม

แต่สิ่งสำคัญที่สุดคือข้างล่างนั้นไม่มีลานจอดเครื่องบิน

วินาทีต่อมาประตูห้องโดยสารตรงข้ามอูจิ้นก็เปิดออกช้า ๆ

อูจิ้น : อ้ากกกก เครื่องบินพังแล้ว อ้ากกกก!!

ไลก้าที่อยู่ข้างๆ พยักหน้าให้เขา ก่อนจะก้าวเท้าออกไปพร้อมกับจิกยิ้ม “นายหล่อมาก! ขอให้โชคดี! แล้วเจอกันในรอบประเพณี!”

พูดจบก็กระโดดลงไปเป็นคนแรก

หลังจากที่ไลก้ากระโดดลงไปแล้ว ผู้เข้าแข่งขันทั้งหมดในห้องโดยสาร ก็มาเบียดเสียดกันตรงประตูอย่างกับเกี้ยวแล้วกระโดดลงไป ชั่วพริบตาที่เหลือ แค่อูจิ้นที่นั่งตัวสั่นอยู่คนเดียว

เสียงวิทยุภายในห้องโดยสารหายเงียบไป 2 นาทีก่อนจะประกาศต่อ

“การออดิชั่นครั้งที่ 51 คำเตือน ผู้เข้าแข่งขันหมายเลข 300012 ละเมิดการแข่งขัน

“การออดิชั่นครั้งที่ 51 คำเตือน ผู้เข้าแข่งขันหมายเลข 300012 ไม่มีการเคลื่อนไหว”

เสียงลมหนาวพัดหวีดหวืออยู่นอกห้องโดยสาร เครื่องบินใกล้จะบินไปสุดขอบสนามแล้ว

อุจิ้นรีบคาดเข็มขัดนิรภัย สุดท้ายเขาก็ทนไม่ไหวจนต้องระเบิดคำหยาบออกมา แผลเสียงอย่างบ้าคลั่ง “แม่้งเอ๊ย ช่วยด้วยไว้ย อ้ากกกก...”

ภายในห้องมอนิเตอร์ของรายการ ทีมงานคนแรกสังเกตเห็นบางสิ่งที่ทำให้รู้สึกแปลกใจ จึงชี้ไปยังร่างที่กำลังอตัวด้วยความกลัว “อำมาก็หลายซีซั่น นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันเห็นคนคาดเข็มขัดนิรภัยอย่างเชื่องพัง”

จู่ๆ บรรยายภาคเบื้องหลังก็เปี่ยมไปด้วยความรื่นเริง

“ถ้างั้นก็ติดออกไปเลยแล้วกัน”

อดีตใจถดถอยที่หนึ่งของอุจิ้นก็ถูกแรงมหาศาลกระแทกใส่ เข็มขัดนิรภัยจึงคลายออกเอง...

เด็กฝึกตัวน้อยถลึงตาโตขณะพุ่งออกมาเป็นเส้นโค้งสวยงามอยู่กลางอากาศ จากนั้นทั้งตัวก็โคลงเคลงก่อนจะม้วนตกลงมาอย่างรุนแรง

“นั่นมันอะไรนะ?!” ผู้เข้าแข่งขันที่อยู่ด้านล่างหรีตามองด้วยความตกใจ

“ยัดหุ่นดีมาก ค่าสัมประสิทธิ์ความยากในการตกลงมาก็สูง หรือนี่จะเป็นหนึ่งในมาตรฐานของการผ่านเข้ารอบ?!!”

อุจิ้น “อ้ากกกก ไม่แข่งแล้ว ผมจะกลับบ้าน อ้ากกกก...”

เนินเขาด้านล่างค่อยๆ ปรากฏชัดขึ้นในลานสายตา ผุ่งนกตื่นตกใจจนแตกฮือกันอยู่กลางอากาศ

ในเสี้ยววินาทีสุดท้ายก่อนที่อุจิ้นจะโดนอัดจนกลายเป็นแผ่นแป้งทอดเด็กฝึก จู่ๆ รั่มซูชิฟทั้งสองข้างของชุดต่อสู้ก็กางออก อุจิ้นถูกรั่มซูชิฟดึงลงด้านล่างอย่างแรง ทั้งตัวแกว่งไปแกว่งมาอย่างหนักขณะร่วงลงไปยังทิศทางของภูเขา

ทันทีที่สะโพกของเขากระทบพื้น หัวสมองก็เกิดอาการมึนงง

ฉันเป็นใคร

ฉันกำลังทำอะไรอยู่

เมื่อไหร่จะถึงคิวฉันขึ้นแสดง

ทำไมเมื่อไหร่ฉันไปห้อยโตนงเตงอยู่บนฟ้า

อุจิ้นมองไปรอบๆ ด้วยความสับสน ทันใดนั้นเสียงเตือนบนนาฬิกาข้อมือด้านขวาของชุดต่อสู้ก็ดังขึ้น

“รายงานสถานการณ์ โปรดทราบ รายงานสถานการณ์

“การอดิชั่นครั้งที่ 51 ผู้เข้าแข่งขันทั้ง 207 คนรวมตัวกันเรียบร้อยแล้ว!

“อยากเป็นนักแข่งอย่างเป็นทางการในรายการแข่งขันเซอร์ไวเวลที่ผู้คนมากมายให้ความสนใจหรือไม่ อยากยุติชีวิตการเป็นเด็กฝึกที่แสนโดดเดี่ยวหรือไม่ อยากเดบิวต์ในตำแหน่ง C ของโซนเว่ยหลานหรือไม่ อยากเป็นตัวแทนของโซนเว่ยหลานออกรบอย่างกล้าหาญหรือไม่?!

“รายการแข่งขันเซอร์ไวเวลประจำปีของโคลอสเซียม เวทีแห่งความฝันของคุณ!

“สุดยอดเยี่ยมที่เสียง 3 ทาน รวบรวมทรัพยากร! อยู่รอดในสถานการณ์ที่ยากลำบาก หนีเอาชีวิตรอดอย่างเลือดพล่าน! ไชยริศนาความยากระดับสูงมุ่งหน้าสู่ความตื่นเต้น ห้าหั้นในศึกตะลุมบอน...

“ใครกันที่จะได้เดบิวต์ในตอนสุดท้าย ใครกันที่จะได้ครองตำแหน่ง C? ใครกันที่จะเป็นกัปตันที่ยอดเยี่ยมที่สุดในความคิดของคุณ ใครกันที่จะเป็นมือจู่โจม ตัวสนับสนุน และผู้บัญชาการสุดเพอร์เฟกต์ที่คุณชื่นชอบ

“การแข่งขันรอบนอกเออร์ต์ของการอดิชั่นครั้งที่ 51 ได้เริ่มขึ้นแล้ว มาสู้ให้เต็มที่เพื่อให้ได้เดบิวต์กันเถอะ! เหล่าเด็กฝึกนักเซอร์ไวเวลอร์ทุกคน อนาคตของคุณมีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น!!!”

อุจันนอนแผ่อย่างเหม่อลอยอยู่เกือบ 2 นาทีจนไม่ได้สังเกตด้วยซ้ำว่าร่วมซูชิพคลุ้มหัวตัวเองอยู่

แต่แล้วจู่ๆ เขาก็สะดุ้งโหยงด้วยความตกใจ...

ไม่ถูกต้อง

ไม่ว่าตรงไหนก็ไม่ถูกต้อง

นี่ไม่ใช่รายการประกวดไอดอลที่ฉันจะเข้าร่วมสักหน่อย อ้ากกกก!!!

ตอนนี้อากาศบริเวณรอบๆ ภูเขาเริ่มเย็นลง

อุจันทนไม่ไหวจึงใช้ผ้าไปกันน้ำพันรอบตัวเองจนกลายเป็นบ๊ะจ่าง พลังพยายามดูนาฬิกาข้อมือที่ประกาศคำสั่งออกมาเมื่อครู่อย่างงะงะงะ

³ เป็นรูปแบบการแข่งขันประเภทหนึ่งของผู้แพ้การแข่งขันจะถูกคัดออกทันที

ด้านข้างของหน้าปัดนาฬิกามีจุดเล็กๆ หน้าตาลายไม้โครโฟนอยู่ ดูเหมือนจะเป็นเครื่องมือสื่อสาร 2 ทิศทาง ซึ่ง ณ ตอนนี้เจ้านี่ถือเป็นฟางเส้นสุดท้ายของเขาก็ดูได้

พอเชื่อมต่อสัญญาณได้ อุจิ้นก็ดีใจจนแทบเป็นบ้า

“สวัสดีค่ะ ผู้เข้าแข่งขันที่เคารพ ตรวจสอบคะแนนกรุณาจุด 1 รายงานผู้เข้าแข่งขันกรุณาจุด 2 ขอความช่วยเหลือเร่งด่วนกรุณาจุด 3 วางสายกรุณา...”

อุจิ้น “333333 ผมต้องการขอความช่วยเหลือด่วน!”

“เปิดสแกนผู้เข้าแข่งขัน ลื่นสุดการสแกน ขณะนี้ไม่มีสถานการณ์เร่งด่วนขอให้คุณโชคดี”

อุจิ้น “...”

ทันใดนั้นเขาก็คิดอะไรออก “22222! ผมต้องการรายงานผู้เข้าแข่งขัน!”

“กรุณาป้อนหมายเลขและชื่อผู้ถูกรายงาน”

อุจิ้นไม่รีรอที่จะป้อนหมายเลขของตัวเองลงไป “หมายเลข 300012 อุจิ้น! คือเขา เขาเลย เขานั่นแหละ!”

รายงานเรียบร้อยแล้ว! รีบส่งเขากลับบ้านเร็วเข้า!

เสียงกลไกหยุดชะงักไป 3 วินาทีก่อนจะตอบกลับมาอย่างเชื่องช้า “การรายงานสำเร็จ ผู้เข้าแข่งขันหมายเลข 300012 ปรากฏพฤติกรรมไม่เคลื่อนไหวให้เห็นอยู่บ่อยครั้ง ระบบจะใช้มาตรการบังคับใช้กับเขา ขอขอบคุณสำหรับการรายงาน”

อุจิ้น “มาตรการอะไรนะ...”

วินาทีต่อมาอุจิ้นก็ได้ยินเสียง “ปัง” กระสุนปืนลูกหลงเฝียดข้างกายเขาพร้อมเสียงหึ่งๆ ของสัญญาณเตือนภัยจากเครื่องบินที่กำลังดำเนินการลงโทษอยู่กลางอากาศ

สีหน้าของอุจิ้นเปลี่ยนไปทันที ความรู้สึกแรกคือเขาต้องควบคุมร่างกายตัวเอง อุจิ้นหดกลัมนั่นเล็กน้อย...ขณะที่กระโดดก็หลบการโจมตีจากบทลงโทษได้หนึ่งครั้ง

เสียงสัญญาณเตือนภัยจากด้านหลังยังคงดังต่อเนื่องไม่หยุด “คำเตือนผู้เข้าแข่งขันหมายเลข 300012 ไม่มีการเคลื่อนไหว คำเตือน ผู้เข้าแข่งขันหมายเลข

300012 ไม่มีการเคลื่อนไหว”

อุจันโตรู้สึกเสียใจขึ้นมาไม่ได้ “ยกเลิกรายงาน! ยกเลิกรายงาน! ก็เห็นอยู่ว่าผมนั่งลงไปเบ๊บเดียวเอง...ไม่ได้อยู่นิ่งซะหน่อย!”

“คำเตือน ผู้เข้าแข่งขันหมายเลข 300012 ละเมิดการแข่งขัน ภายในครึ่งชั่วโมงหากยังไม่เข้าร่วมการต่อสู้จะดำเนินการลงโทษระดับ B”

อุจันพยายามพูดแก้ตัว “ผมต่อสู้ไม่เป็นจริง ๆ! ผมเป็นพลเมืองดีนะ! ทำไมพวกคุณต้องบังคับให้ผมมาที่นี่ด้วย...”

แต่ไม่ว่ายังไงเสียงสัญญาณเตือนภัยที่ไร้ความรู้สึกก็ยังคงซ้ำไปซ้ำมาไม่ยอมหยุด “ภายในครึ่งชั่วโมงหากยังไม่เข้าร่วมการต่อสู้จะดำเนินการลงโทษระดับ B กรุณาปฏิบัติตามที่ ย้ำอีกครั้ง ภายในครึ่งชั่วโมง...”

พูดจบกระสุนลูกหลงก็เฉียดมาอีกหนึ่งนัด

อุจันถลึงตาใส่เครื่องบินด้วยความโมโห “ไม่มีเหตุผลอะซะเลย...โอ๊ย อย่ายิง ผมวิ่งแล้วนี่ไง!”

ขณะเดียวกัน

เบื้องหลังรายการแข่งขันเซอร์ไวเวิลของโคลอสเซียม

วิดีโอบันทึกภาพการออกดิชันจะไม่ถูกตัดต่อและเผยแพร่ออกไป มีแค่ทีมงานไม่กี่คนเท่านั้นที่สามารถดูวิดีโอได้

พิตีของรายการกำลังแนะนำการแข่งขันซีซั่นนี้ให้เหล่านักลงทุนด้วยท่าทางเป็นมิตร “เรียนผู้สนับสนุนที่เคารพทุกท่าน โปรดเชื่อมั่นได้เลยว่าผู้เข้าแข่งขันของเราในครั้งนี้มีศักยภาพมากที่สุด

“พวกเขาเป็นเด็กฝึกกระดับท็อปจากบริษัทบันเทิงต่าง ๆ มีความรู้ความสามารถเฉพาะทางไม่แพ้กันเซอร์ไวเวอร์มีอาชีพ มีสภาพร่างกายและจิตใจที่ดีเยี่ยม แถมยังเชี่ยวชาญทักษะการเอาชีวิตรอดเป็นอย่างดี”

ภาพบนมอนิเตอร์กะพริบแสดงให้เห็นการवलปินที่ดุเดือด มีการตะลุมบอนด้วยมีดที่แหลมคม และยังมีการร่วมมือกันล่าสัตว์

เบื้องหลังทีมงานกำลังปรับเปลี่ยนตำแหน่งกล้องในการออกอากาศให้เหล่าสปอนเซอร์ได้เห็นพรสวรรค์ของผู้เข้าแข่งขันทุกทิศทาง

“หยุด!” ใครบางคนรีบพูดขึ้นมา “เซ่ภาพของกล้องตำแหน่ง E23 ไว้
นี่มันอะไรกัน ไหนบอกว่าการออ디션ครั้งนี้มีแต่หัวกะทิไง แล้วทำไมยังมีผู้เข้า
แข่งขันที่เดินร่อนเร่ไปทั่วอยู่อีก”

ศิวะยาบ

ลูกพี

สภาพของอุจัน ตอนนี้ใกล้เคียงกับแมวจรจัดที่กำลังลากถุงพลาสติกไม่มีผิด
เขากำลังออกแรงลากผ้าใบร่มชูชีพเดินไปตามเนินเขาที่เต็มไปด้วยใบไม้
และกิ่งไม้ด้วยความยากลำบาก

ท้องฟ้าค่อยๆ มีดสลับลงทีละนิด ภูมิประเทศอันกว้างไกลเห็นเป็นเพียง
เงามืดที่เสียบน กลิ่นดินเปียกชื้นคลุ้งมากขึ้นกว่าเดิม

ครึ่งชั่วโมงที่ผ่านมาอุจันใช้ทุกวิธีที่คิดออกเพื่อช่วยให้ตัวเองรอดพ้น

อันดับแรกเขาทำเป็นหกล้มเพื่อสร้างสถานการณ์กระตุ้นกลไกการช่วยเหลือ
เร่งด่วน

จากนั้นก็ทุ่มเทอย่างหนักด้วยการขุดดินบนที่โล่งแจ้งเป็นคำว่า SOS¹ เพื่อ
ขอความช่วยเหลือจากโลกภายนอก

ทว่าครึ่งชั่วโมงผ่านไป เขาไม่เพียงสูญเสียความไว้วางใจจากเครื่องบังคับ
ใช้กฎ แต่ยังเสียพลังส่วนอันล้ำค่าไประหว่างการขุดดินด้วย

จากตำแหน่งเด่นหลักที่เต็มไปด้วยพละกำลังกลายมาเป็นมาร์มอตที่
เหนื่อยล้าและอ่อนแรง

“คำเตือนครั้งสุดท้าย ผู้เข้าแข่งขันหมายเลข 300012 โปรดเข้าสู่การต่อสู้
ภายใน 5 นาที”

¹ ย่อมาจาก Save Our Souls เป็นสัญญาณขอความช่วยเหลือเมื่อมีภัยอันตรายเกิดขึ้น

อุจิ้นวางผ้าใบร่มชูชีพลงดังฟุบก่อนจะหันไปตอบโต้ด้วยท่าทีเสีร่าสลด
“ก็เห็นอยู่ว่าผู้เข้าแข่งขันหมายเลข 300012 พยายามมากแค่ไหน!”

ไม่นานหลังจากนั้นเขาก็ต้องเบิกตากว้างด้วยความตกใจ

เขาได้ยินเสียงกระแสน้ำไหลผ่าน...และเสียงยิงลูกกระสุนดังมาจากสุด
ทางเดินด้านหน้า

“!!!” อุจิ้นทิ้งผ้าใบร่มชูชีพลงอย่างไม่ลังเลแล้วรีบหันหลังวิ่งหนีไปอย่าง
ไร้สัมเสียด

เสียงยิงปะทะกันที่เกิดขึ้นไกลๆ ชะงักไป จากนั้นก็ตามมาด้วยเสียงฝีเท้า
ที่เข้ามาใกล้อุจิ้นอย่างรวดเร็ว

จังหวะการเต้นของหัวใจอุจิ้นใกล้จะถึงขีดจำกัด

ตามคำแนะนำจากนาฬิกาบนข้อมือขวา กลไกการรอดชีวิตของรายการ
โคลอสเซียมนั้นค่อนข้างเรียบง่ายและตรงไปตรงมา...

ในช่วงเริ่มต้นผู้เข้าแข่งขันมีเพียงอุปกรณ์พื้นฐานที่ใช้ในการเอาชีวิตรอด
เท่านั้น ส่วนทรัพยากรในการอยู่รอดและการต่อสู้ทั้งหมดจะกระจายอยู่ทั่วแผนที่
ผู้เข้าแข่งขันสิบคนสุดท้ายที่มีชีวิตรอดจะได้ผ่านเข้าสู่รอบต่อไป

เรื่องนี้ทำให้อุจิ้นนึกถึงการเล่นเกมซีเอส² ด้วยคนจริง ๆ ที่เขาเคยรวมกลุ่ม
กับเพื่อนเล่นชั่วโมงละ 80 หยวน

แต่ความแตกต่างอยู่ที่แผนที่ของการรอดชีวิตนั้นเกินขอบเขตความรู้ความเข้าใจ
ของเขาไปมาก

ดูได้จากเสียงปืนด้านหลังที่ห้าหันทันอย่างดุเดือดริมฝั่งแม่น้ำ

สิ่งนี้ตรงข้ามกับที่อุจิ้นคาดการณ์ไว้เมื่อครึ่งชั่วโมงก่อนอย่างสิ้นเชิง

แผนที่ทั้งหมดมีขนาดใหญ่มาก ภายใต้อาณาจักรการแข่งขัน ผู้ที่รอดชีวิต
ไม่ได้รางวัลเพิ่มจากการฆ่า กลยุทธ์ในป่าสำคัญกว่าการปะทะกันต่อหน้า จึงไม่มี
ทางที่พวกเขาจะประจันหน้าเพื่อดวลปืนกันซึ่งๆ หน้า

นอกเสียจากว่า...ทรัพยากรที่ต้องแย่งชิงนั้นล้ำค่ามากพอที่จะทำให้ผู้เข้า

² ย่อมาจาก Counter-Strike เป็นเกมยิงทางยุทธวิธี โดยแบ่งผู้เล่นเป็นทีมต่อต้านผู้ก่อการร้ายกับ
ทีมผู้ก่อการร้าย ผู้เล่นจะต้องต่อสู้กันเพื่อกำจัดฝ่ายตรงข้าม

แข่งขันทั้งหมดยอมเสี่ยงชีวิต

แล้วมันเป็นแบบนี้ไปได้ยังไง?

ขณะที่กำลังไต่รตรองอยู่ จู่ๆ กระสุนนัดหนึ่งก็พุ่งมาจากด้านหลังแล้ว โดนกองใบไม้ร่วงที่อยู่ห่างจากอุจิ้นไปเพียง 2 เมตร

สมองของอุจิ้นว่างเปล่าไปชั่วขณะ รูปแบบกฎของเกมที่เคยครุ่นคิดอยู่ในสมองพลันหายวับไป เหลือเพียงฉากนองเลือดเท่านั้น

อุจิ้นที่ตัวเล็กตัวน้อย

อ่อนปวกเปียกล้มฟุบลงกับพื้น

มีเลือดไหลออกมาจากรูบนหน้าผากเหมือนลูกวาล์วเงินกำลังพ่นน้ำ

อุจิ้น “อ้ากกกก...”

แสงในป่ามืดสลัว เหล่าต้นไม้ที่ขึ้นหนาแน่นนั้นแทบกลืนไปกับสีของท้องฟ้ายามใกล้ค่ำ ทำให้ภาพของการวิงหลบหนีอย่างรวดเร็วคล้ายเห็นเป็นภาพลวงตา

ที่ริมฝั่งแม่น้ำมีบางคนกำลังกระซิบกระซาบออกคำสั่ง “ทิศใต้ 4 นาฬิกา ล้อมไว้”

กระบอกปืนเปลี่ยนทิศทาง เงานำสองเงาแล่นผ่านไปทางซ้ายอย่างว่องไว รองเท้าเดินป่าแข็งกระด้างย่ำลงบนพื้นเบาๆ ทันทีที่ปืนถูกขึ้นลำ ลูกกระสุนก็ถูกดันเข้าไปในลำกล้องพร้อมเสียงคลิกเบาๆ

กระดุกหูของอุจิ้นสั่นไหวเล็กน้อย จิตใต้สำนึกสั่งให้เปลี่ยนทิศทาง เขาม้วนตัวกลิ้งไปซ่อนอยู่หลังต้นไม้อย่างรวดเร็ว แสดงให้เห็นถึงพื้นฐานการเดินเบรคแดนซ์ที่ยอดเยี่ยมของวงบอยกรุ๊ป

ขณะเดียวกันเสียงลั่นไกก็ดังขึ้นจากฝั่งซ้ายของด้านหลัง ลูกกระสุนยิงโดนตรงจุดที่เขาเพิ่งยืนเมื่อครู่อย่างแม่นยำ

ผู้บัญชาการในทีมล่าสัตว์ที่ตั้งขึ้นชั่วคราวถึงกับชะงักไป “เมื่อกี้มันคือท่าอะไรนะ?!”

สไนเปอร์เองก็งงไม่ต่างกัน “ไม่เคยเห็น...ไม่เคยเห็นยุทธวิธีการเล่นแบบนี้มาก่อน”

ระหว่างที่กำลังมึนงงกันอยู่ อุจิ้นที่ตื่นตกใจก็หายเข้าไปในส่วนลึกของ

ป่าทึบเรียบร้อยแล้ว

15 นาทีต่อมา อุจันที่แน่ใจแล้วว่าในที่สุดตัวเองก็ปลอดภัยโถมตัวลงบนพื้นดังตบ ดวงตาทั้งสองแดงก่ำด้วยความโมโหและรู้สึกว่าจะไม่ได้รับความเป็นธรรม เขาต้องการกลับบ้าน! เขาต้องการแจ้งความ!

รอให้เขาออกไปได้ก่อนเถอะ พาดหัวข่าวในหนังสือพิมพ์พรุ่งนี้จะต้องเป็น «เด็กฝึกผู้กล้าหาญทำลายคลังอาวุธเถื่อนที่ซุกซ่อนอยู่ รายการที่ฝ่าฝืนกฎได้รับโทษสถานหนักตามที่กฎหมายกำหนด!»

แต่ก่อนที่อุจันจะเดินออกไปจากป่า เขากลับรู้สึกหิวขึ้นมา แถมยังหนาว แล้วก็กระหายน้ำด้วย

ผ้าใบร่มชูชีพก็ทิ้งไปแล้วตอนที่ถูกเปิดฉากยิงอยู่ฝ่ายเดียวเมื่อครู่ ในกระเป๋าสบียงที่ได้มามีแค่คุกกี้อัดแท่ง³ ชิ้นเดียวที่ห่อด้วยถุงพลาสติก เชือกเส้นใหญ่และแท่งโลหะที่ไม่รู้ว่าเอาไปใช้ประโยชน์อะไร

แหล่งน้ำบริเวณริมฝั่งแม่น้ำมีคนเฝ้าอยู่ตลอดเวลา พอมองลงไปจากภูเขาแสงของกองไฟที่อยู่ไกลออกไปสะท้อนให้เห็นอยู่ในแม่น้ำ ในเกลียวคลื่นมีแสงของดวงจันทร์เสี้ยวส่องประกายระยิบระยับ

หากเป็นสัปดาห์ก่อน เมื่อได้เห็นภาพนี้ อุจันคงยกมานั่งตัวเล็กมาตั้งหยิบกีตาร์ออกมาแล้วเขียนเพลงให้กับธรรมชาติที่แสงงดงามตรงหน้าอย่างแน่นอน แต่ตอนนี้มีแค่ความหิวและความหนาวเท่านั้นที่ถาโถมเข้ามาพร้อมกัน

อุจันนั่งอยู่บนตอไม้ มองกองไฟที่อยู่ไกลออกไปอีกครั้ง ส่วนท้องก็ร้องจ๊อก ๆ ด้วยความอิจฉา

ใครจะไปคิดว่าครู่ต่อมาจะมีเสียงปืนดังขึ้นบริเวณกองไฟ

ตรงเชิงเขา คนที่เฝ้าระวังอยู่ตรงแม่น้ำสองคนรีบวิ่งเข้าไปในป่าเพื่อตรวจดูทันใดนั้นเสียงร้องโหยหวนก็ดังออกมา

หลังจากนั้นวัตถุทรงกลมสีเงินสองลูกก็กลิ้งซุก ๆ ออกมาจากป่าทึบแล้วตกลงไปในแม่น้ำดังตุ้ม

³ เป็นอาหารสนามหรือเสบียงของทหารในสมรภูมิรบทำให้พลังงานสูงเพียงพอสำหรับทหารที่ต้องใช้พลังกำลังในแต่ละวัน

อุจิ้นจ้องมองภาพตรงหน้าด้วยสายตาว่างเปล่า แล้วก็ทนมั้ไหวอีกต่อไป
จึงยัดคุกกี้อัดแท่งที่มีแค่ชิ้นเดียวเข้าปากเพื่อปลอบขวัญตัวเอง

แต่มันก็ไม่ได้ช่วยให้ความหิวของเขาลดน้อยลงเลยแม้แต่น้อย

คาดว่าคงเพราะหิวมาก คุกกี้ถึงได้รสชาติอร่อยขนาดนี้ ในปากที่มีดสลับ
มีเพียงเสียงเปิดถุงพลาสติก และ...เสียงรองเท้าเหยียบใบไม้แห้งที่ดังเล็ดลอด
ออกมา

อุจิ้นเสียวสันหลังวาบทันใด

เสียงรองเท้านั้นเบามาก ทุกก้าวเว้นระยะเท่าๆ กัน

คนที่มาขึ้นเขามาจากริมฝั่งแม่น้ำ

ภายในป่าสนเต็มไปด้วยดินทรายและใบไม้ร่วง อุจิ้นสงสัยมากกว่าทำไม
เสียงฝีเท้าของคนคนนั้นถึงได้เบาขนาดนี้ มันเบาจนแทบจะเหมือนเสียงพรายน้ำ
คลานขึ้นมาจากแม่น้ำเสียด้วยซ้ำ อุจิ้นนึกถึงเสียงปืนที่เพ็งดังตรงเชิงเขาขึ้นมา
ได้...ตั้งแต่ตอนนั้นจนถึงตอนนี้เขาไม่เห็นแม้แต่แน่นอนว่าข้างๆ กองไฟมีบุคคลที่สาม
อยู่ด้วย

อุจิ้นแทบจะรวมเป็นร่างเดียวกับต้นไม้ เขาขดตัวเพราะความหนาวอย่าง
น่าสสารอยู่บนยอดเขา สายตาค้างเขม็งไปข้างหน้า

ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังได้ยินแค่เสียงฝีเท้า ไม่ได้ยินเสียงลมหายใจของอีกฝ่าย
แม้แต่แน่นอน

เขารู้เพียงว่าเสียงฝีเท้านั้นดังมาจากข้างหน้านี่เอง

ทันใดนั้นก็มึเสียงแกร๊กดังขึ้นเหมือนเซฟตี้ปืนถูกปลด

รูม่านตาของอุจิ้นหดลงทันที

เสียงขึ้นส่วนโลหะกระทบกันดังแผ่วมาจากด้านหลัง ดูเหมือนจะอยู่ห่าง
จากหูของเขาไม่ถึง 10 เซนติเมตร...

อีกครู่หนึ่งโกป็นต้องลั่นแน่นอน

อุจิ้นหน้าซีดเผือด “ช่วยด้วย อ้ากกกก...ทั้งหมดเป็นเรื่องเข้าใจผิด...”

กระบอกปืนร้อนจี๋เฉลผ่านลอนผมหยักศกของเด็กหนุ่ม

ปากกระบอกปืนยังคงจ่ออยู่ ใบหน้าครึ่งซีกที่ซีดเผือดของอุจิ้นเผยให้เห็น
ภายใต้แสงจันทร์ ดวงตาทั้งสองปิดแน่น ร่างกายอ่อนปวกเปียกราวกับเป็น

ปีศาจกระต่ายที่เกิดมาจากตอไม้

มือครึ่งหนึ่งบีบคูกก็อัดแน่น เสี่ยงที่อยู่ตรงเท้าก็เรียกได้ว่าวันหดที่สุดในบรรดาผู้เข้าแข่งขันทั้งหมด

คนผู้นั้นจุปาก “ปีศาจกระต่ายมาจากไหน”

เสียงของเขาทุ้มต่ำ น้ำเสียงเย็นเยือกและแหบเล็กน้อย

อุจิ้นส่ายศีรษะสุดชีวิต

จากนั้นก็หมุนตัวกลับมาด้วยท่าทางงอแง

คนตรงหน้าเป็นชายรูปร่างสูงใหญ่อายุประมาณ 26-27 ปี ใบหน้าหล่อเหลาลึกล้ำน่ามอง ตอนก้มศีรษะลงมาดวงตาและคิ้วดูเฉียบคมราวเหยี่ยวภูเขา

มัดกล้ามเนื้อของเขาคงไม่ได้ใหญ่โตเกินจริง ต่างจากผู้เข้าแข่งขันที่เห็นในห้องโดยสาร ทว่าตอนโดนประชิดตัวก็เหมือนถูกดาบปลายปืนโจมตีอยู่ดี

สายตาของชายหนุ่มตรงหน้าไร้ซึ่งอุณหภูมิใดๆ

อุจิ้นชำเลืองมองอีกฝ่ายแล้วรีบก้มหน้าลงอย่างรวดเร็ว เขานึกถึงพรายน้ำขึ้นมาอีกครั้ง พรายน้ำไม่ว่าจะมีหน้าตาแบบนี้ แต่...คนปกติทั่วไปเวลามองคนอื่นก็ไม่ได้ใช้สายตาแบบนี้เสียหน่อย

ชายหนุ่มถิ่บป็นไว้ในมือซ้าย ท่อนแขนนอกปลายแขนเสื้อที่พับขึ้นไปเผยให้เห็นเส้นเลือดปูดหนา เขาจับป็นด้วยท่าทางสบายๆ จ่อปลายกระบองป็นไว้ตรงศีรษะอุจิ้นเหมือนกำลังหนีบทุกระต่ายอยู่ “อ่อนแอขนาดนี้แล้วมาที่นี่ทำไม”

อุจิ้นตอบอย่างสัตย์จริง “มาผิดที่”

“มาผิดที่?”

“ตอนแรกผมจะไปร่วมรายการประกวดไอดอล XX...”

ชายหนุ่มทำสีหน้าเหมือนจะยิ้มแต่ก็ไม่มี

และเป็นตอนนีเองที่เขาเผยกลิ่นอายความเป็นคนปกติทั่วไปออกมาเบาบาง

อุจิ้นรู้สึกคุ้นๆ เหมือนเคยเห็นใบหน้านี้จากที่ไหนสักแห่ง ความจำของเขาคงดีมาเกินไปไหนแต่ไร ไม่ว่าจะเป็นบนหน้าจอโทรทัศน์หรือบนโปสเตอร์ เมื่อจดจำแล้วก็จะปะติดปะต่อได้เสมอ แต่มีแค่ครั้งนี้ที่นึกยังงี้ก็ยังไม่ออก

ชายหนุ่มถาม “ทำอาหารเป็นรึเปล่า”

อุจิ้น “หา?”

วินาทีต่อมาอุจิ้นก็ตอบสนองด้วยการพยักหน้าถี่ๆ

กระบอกปืนอื่นๆ จึงถอยออกไปจากผมหนุ่ม

อุจิ้นยื่นกระเป๋าสตางค์ให้อีกฝ่ายอย่างไม่ลังเล

ชายหนุ่มหยิบโลหะสี่เหลี่ยมที่นั่นออกมา จิกกระเป๋าสตางค์แล้วดึงเส้นใยฝ้ายที่ยัดอยู่ด้านในออกมาเล็กน้อย เขาคลึงมันเข้าด้วยกัน จากนั้นก็วางลงบนกองใบไม้แห้ง ชายหนุ่มคนนี้สูงมากกว่า 180 เซนติเมตร ขณะก้มตัวลงยังแฝงท่าที่ข่มขู่เล็กน้อย

จากนั้นเขาก็หยิบมีดพกเล่มหนึ่งออกมา

อุจิ้น “!!!!”

ชายหนุ่ม “ขยับไปยืนด้านหลังหน่อย”

อุจิ้นขยับไปด้านหลังพลางยืนตัวลีบอย่างเชื่องช้า

ชายหนุ่มออกคำสั่งอีกครั้ง “ขยับไปอีก บังลมไว้”

อุจิ้นจึงพยายามยืดตัวขึ้น

เพียงชั่วพริบตามีดพกที่อยู่ในมือซ้ายของชายหนุ่มก็ซูดเข้ากับโลหะด้วยความเร็วสูงจนเกิดเป็นประกายไฟขึ้นท่ามกลางบรรยากาศที่แสนจะอึดอัด เส้นใยฝ้ายที่อยู่ด้านล่างเมื่อได้รับความร้อนจึงเกิดการเผาไหม้ ทำให้ประกายไฟลุกลามไปยังกองฟืน แล้วค่อยๆ รวมตัวกันจนกลายเป็นกลุ่มเปลวไฟกลุ่มเล็กๆ ที่ลุกโชน

นี่คือการจุดไฟตามวิธีในหนังสือเรียน

อุจิ้นจ้องอีกฝ่ายด้วยสีหน้าว่างเปล่า พอเห็นชายหนุ่มโยนแท่งโลหะทิ้งผ่านไปเนิ่นนานเขาก็เปิดปากพูด “พี่ใหญ่ ผม...ต้องยืนบังลมอยู่ตรงนี้ตลอดเลยเหรอ”

ชายหนุ่มไม่คาดคิดว่าอีกฝ่ายจะถามคำถามนี้ จึงหันมามองด้วยสายตาที่เหมือนกำลังมองสัตว์ตัวน้อยไร้ประโยชน์ “แล้วแต่”

อุจิ้นเห็นว่าอีกฝ่ายไม่แย้งคำว่า ‘พี่ใหญ่’ จึงรู้สึกปลอดภัยขึ้นมาบ้างที่มีลูกพี่คุ่มกะลาหัว เขาริบหยิบแท่งโลหะที่ถูโยนทิ้งขึ้นมา มันสอดคล้องพอดีกับความรู้วิชาเคมีสมัยเรียนมัธยมที่ยังหลงเหลืออยู่ในสมอง ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกนับถือชายหนุ่มขึ้นมาทันตา

ที่แท้เจ้าสิ่งนี้คือ Mg แมกนีเซียม แท่งแมกนีเซียมนั่นเอง!

เมื่อเห็นว่าลูกพี่มองมาทางนี้ เขาเลยกะพริบตาถี่ๆ ก่อนจะเปิดปากพูดเพื่อแสดงความจริงใจ “พี่ใหญ่ แท่งยังใหญ่อยู่เลย เผื่อคืนพรุ่งนี้จะมีประโยชน์...”

ชายหนุ่มหยิบมิดพกขึ้นมา คมมิดที่กวัดแกว่งอยู่บนมือทำให้อุจิ้นรู้สึกหวาดกลัวจนตัวสั่น “การแข่งขันจะจบตอนเช้าวันพรุ่งนี้”

อุจิ้นง “หือ ทำไมล่ะครับ...”

“เพราะพรุ่งนี้ปายฉันมีธุระ”

อุจิ้นเกิดความรู้สึกนับถือขึ้นมาอย่างสุดซึ้ง จึงอดไม่ได้ที่จะเอนตัวไปข้างๆ กองไฟเพื่อบังลมให้กองไฟที่เติมเปี่ยมไปด้วยพลัง สะท้อนรัศมีของลูกพี่ให้ยิ่งเปล่งประกายขึ้น

ภายใต้แสงไฟ ชายหนุ่มเปลี่ยนมาถือปืนล่าสัตว์ลำกล้องยาวเรียบร้อยแล้ว

ตอนนั้นเองอุจิ้นก็นึกถึงคุณค่าที่ตนถูกเก็บมาเลี้ยงขึ้นได้ จึงเอ่ยถามออกไป “พี่ใหญ่ คินนี่พวกเราจะกินอะไรกันดี!”

ชายหนุ่มยกปืนขึ้นแล้วเล็งไปที่กระต่ายตัวหนึ่งหลังพุ่มไม้ ก่อนจะพูดด้วยท่าทางไม่แยแส “เพื่อนร่วมสปีชีส์ของนาย”

ป่า

เสียงกองไฟ ปะทุดังอยู่ข้าง ๆ อุจิ้นที่กำลังทะเฆากระต่ายอย่างเฆมำน ไม่มีจิตสำนึกรู้ผิดชอบชั่วดีในการนำเพื่อนร่วมสปีชีส์ของตัวเองมาปรุงอาหารแม้แต่ชนิดเดียว

หลังจากกินหากระต่ายเสร็จ เขาก็เก็บกวาดเศษอาหารที่เหลือให้เรียบร้อย แล้วกลับไปนั่งตรงต่อไม้ต่อ

ข้าง ๆ กองไฟยังมีกองเสียบึงที่ลูกพี่วางทิ้งไว้ตามใจชอบอยู่ แต่หลังจากอาหารเย็นกลับไม่เห็นร่องรอยของอีกฝ่ายเลย

ความมึตยามคำคั้นค่อย ๆ คืบคลานเข้ามา ความชื้นที่ให้ความรู้สึกหนาวเย็นเล็กน้อยภายในป่าสนถูกเปลวไฟอบอุ่นพัดพาไป

อุจิ้นครุ่นคิดว่าถึงแม้จะออกไปแจ้งความก็ต้องรออีกหนึ่งวันอยู่ดี จากนั้นศีรษะก็เริ่มโง่งงจนที่ละน้อยเพราะความง่วงที่ไม่อาจทนไหว

แต่เขายังจำหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบในฐานะลูกสมุนได้อย่างขึ้นใจ

แม้ตาทั้งสองข้างจะสละสลือด้วยความง่วง อุจิ้นก็ยังดึงเชือกเส้นใหญ่อย่างระมัดระวัง ปลายเชือกด้านหนึ่งมัดติดกับเสียบึงที่ลูกพี่ทิ้งไว้ ส่วนปลายเชือกอีกด้านหนึ่งมัดติดกับข้อมือตัวเอง

ครู่ต่อมาอุจิ้นที่พึ่งตอมั้อยู่ก็พล็อยหลับไป...ไม่ว่าการเอาชีวิตรอดจะยากเย็นแค่ไหน แต่ในความฝันอะไร ๆ ก็มีหมดทุกอย่าง!

ผ่านไปไม่กี่ชั่วโมง อุจิ้นก็ถูกปลุกด้วยเสียงเครื่องยนต์ที่อ่อนกำลังลง

แสงยามค่ำคืนมืดสนิทราวสีหมึก ตรงเชิงเขาเหนือริมฝั่งแม่น้ำที่ผู้เข้าแข่งขัน 2 คนถูกกำจัด เสียงแทรกเบาๆ คล้ายเสียงใบพัดดังเล็ดลอดออกมาให้ได้ยิน

อุจิ้นมองอย่างงุนงงอยู่ไม่กี่วินาที จากนั้นความว่องไวก็ล้นหายไปในพริบตา เขารับดึงเชือกเส้นใหญ่ที่มัดข้อมือไว้อย่างรวดเร็ว กำลังคิดจะช้อนสเปียงของลูกพี่ให้ดี ทว่าปลายอีกด้านหนึ่งของเชือกกลับว่างเปล่า

อุจิ้นนิ่งค้างไป ก่อนจะหันไปมองด้วยร่างกายที่แข็งทื่อ...

ภายใต้กองไฟที่ใกล้ดับ คนคนนั้นที่ไม่รู้ว่ากลับมาตอนไหนกำลังยืนพิงต้นไม้ด้วยสีหน้าเย็นชา เขามองไปยังริมฝั่งแม่น้ำตรงเชิงเขา บนแขนขาซึ่งห้อยอยู่ข้างตัวมีรอยแผลเป็นที่เห็นได้รางๆ อยู่ตรงส่วนโค้งของมัดกล้ามเนื้อฝ่ามือขวากำลังเล่นป็นพิกที่ก่อนหน้านี้เคยจ่อศีระชะอุจิ้น

“มานี่” ชายหนุ่มเปิดปากพูดโดยไม่หันหน้ามา

อุจิ้นที่อยู่ล่างสุดของห่วงโซ่อาหารถึงกับสะดุ้งโหยง รีบไปยืนนิ่งอยู่ข้างกายลูกพี่แล้วตั้งหน้าตั้งตารอคำสั่ง

คนคนนั้นสูงกว่าอุจิ้นมาก ตอนอีกฝ่ายก้มหน้าลงมอง อุจิ้นไม่รู้เลยว่าจริงๆ แล้วเขากำลังมองอะไรอยู่

แต่สัญชาตญาณของสัตว์ตัวเล็กมักว่องไวและเฉียบแหลม อุจิ้นรับรู้ได้ รางๆ ว่าคนคนนั้นดูเหมือนจะพออกพอใจมาก

“เคยเรียนยิงปืนรึเปล่า” ชายหนุ่มถาม

อุจิ้นส่ายศีรษะจากใจจริง

ชายหนุ่มชักอาวุธรูปร่างประหลาดออกมาจากด้านหลังแล้วโยนให้อุจิ้น

อุจิ้นรับรางวัลที่อีกฝ่ายมอบให้ลูกสมุนอย่างตื่นตกใจ ทั้งยังไม่คิดว่าของสิ่งนี้จะหนักขนาดนี้ เขาเลยถอยหลังไปหนึ่งก้าวโดยอัตโนมัติ...ก่อนอาศัยพื้นฐานการเต้นที่เยียดเยียมเพื่อยึดหลังจนตรง

มันคืออาวุธปืนลำกล้องยาว กระบอกปืนเป็นสีเทาเข้มเหมือนปืนลูกซองสมุทพอร์โนนิตยสารทหาร แต่เส้นผ่านศูนย์กลางของลำกล้องกลับเล็กมากอย่างไม่น่าเชื่อ อุจิ้นสงสัยมากกว่าลูกกระสุนที่ไหนจะทะลุผ่านลำกล้องแคบๆ นี้ได้ ด้านข้างของด้ามปืนสลักคำว่า ‘เลเซอร์ A12’ ไว้

อุจิ้นไม่เข้าใจจึงถามออกไป “พี่ใหญ่! นี่คืออะไรครับ!”

ชายหนุ่มอธิบายแบบขอไปที “ของที่ลิงถือก็สามารถฆ่าคนได้”

“...” ในที่สุดอุจิ้นก็ตระหนักได้ว่าตำแหน่งของตัวเองในสายตาลูกพี่คงจะโคตรต่ำต้อยเสียดิน แต่คิดอีกทีที่พี่ใหญ่ให้ปืนมาก็ถือเป็นเรื่องดีมากแล้ว!

ที่สุดแล้วแต่ละคนก็มีความเชี่ยวชาญเป็นของตัวเอง หน้าที่การงานของเขา คือไอดอลวงบอยกรุ๊ป ทิศทางของงานแตกต่างจากลูกพี่อย่างชัดเจน

อุจิ้นกอดปืนไว้แน่น พลังกล่าวขอบคุณอีกฝ่ายอย่างสุขใจ ต่อไปถ้าเดบิวต์แล้วได้จัดคอนเสิร์ต ต้องเก็บบัตรไว้ให้ลูกพี่สัก 2-3 ใบเพื่อเป็นการตอบแทนบุญคุณที่ช่วยชีวิตเขาไว้!

เด็กหนุ่มมองไปยังทิศที่ลูกพี่มอง ที่ริมฝั่งแม่น้ำ เฮลิคอปเตอร์เหมือนกำลังกู่จะโฉบอย่างชันมาจากน้ำ และในที่สุดก็กู่ได้สำเร็จ ลูกบอลโลหะเป็กลูกขนาดเท่าคน 2 ลูกถูกยกขึ้นมา

วินาทีถัดมาอุจิ้นก็อ้าปากค้างเหมือนคนสติหลุด...

ลูกบอลโลหะที่ถูกยกขึ้นมาถูกเปิดจากด้านนอก ผู้เข้าแข่งขัน 2 คนที่ก่อนหน้านี้ถูกลูกพี่ยิงกระโดดออกมาอย่างโกรธเกรี้ยวจนดูเหมือนศพระตุกอย่างไรรายนั้น พวกเขาพยายามป้องเครื่องบังคับใช้กฎว่า “คนคนนั้นต้องโกงแน่ๆ พวกเรามองไม่เห็นเขาแม้แต่เงา ลำกล้องกระสุนขนาด 22 มม. รัศมีการยิง 200 เมตร จะยิงถูกพวกเราได้อย่างไรกัน?”

เครื่องจักรทรงกลมตอบกลับด้วยน้ำเสียงเย็นชา “รายงานเป็นโมฆะ คำร้องถูกปฏิเสธ ผู้เข้าแข่งขัน 300010 ตกรอบ ผู้เข้าแข่งขัน 299967 ตกรอบ”

ผู้เข้าแข่งขันยังคงแก้ต่างไม่หยุด “เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด แผนที่นี่ผมเคยมาเป็นสิบรอบแล้ว ปกติไม่มีอะไรที่จะใช้ฆ่า...”

เครื่องจักรทรงกลมรำคาญจนทนไม่ไหว ไม่รู้ว่ามันส่งคำสั่งอะไรกลับไปให้หน่วย ผู้ตกรอบทั้ง 2 คนจึงถูกโยนกลับเข้าไปในห้องโดยสารสีเงิน จากนั้นเฮลิคอปเตอร์ก็ยกตัวขึ้นแล้วบินจากไป

“ดูจบรึยัง” ชายหนุ่มที่ละสายตาไปก่อนแล้วหันกลับมามองอุจิ้น

สำหรับเขาแล้วสีหน้าที่ดูเหมือนคนโกงของอุจิ้นน่าสนใจว่าละครตลกกรรมฝั่งแม่น้ำเสียอีก

อุจิ้น “พะ...พะ...พะ...พวกเขายังไม่ตายใช่ไหม?”

ชายหนุ่มเล็กคิ้วพลงหัวเราะ “นายคิดว่าไงล่ะ นี่มันรายการเรียลิตี้ ไม่ใช่ลานประหารสักหน่อย”

อุจิ้นถึงกับผงะ

ในสมองไม่รับรู้อะไรแล้ว เขาที่เดิมทีเย็นเฉียบในที่สุดก็กลับมาอุ่นดังเดิม

“ไปได้แล้ว” ลูกพี่เล็กพูดเรื่องไม่เป็นเรื่องแล้วทำให้อุจิ้นตามมา ตอนนั้นเองอุจิ้นก็โผล่หัวออกมาจากด้านหลังอย่างระมัดระวัง “พี่ใหญ่ คือว่า...ผมจะไม่ตายใช่ไหม”

เท้าของชายหนุ่มชะงักไป

เรื่องมากชะมัดยาด...เขาคิดไม่ตกเลยจริงๆ ว่าเก็บปีศาจกระต่ายป่าตัวนี้มาทำไม

ดวงตาที่กะพริบปริบๆ ด้านหลังลอนผมหนุ่ม คราบมันที่ยังติดอยู่บนปากพอให้อาหารครั้งหนึ่งก็ดีใจจนแถมบ่

นิ้วชี้ข้างขวาที่ยึดด้ามปืนอยู่กระตุกเล็กน้อย ชายหนุ่มพูด “อืม” ออกมาอย่างไม่เต็มใจ

อุจิ้นรู้สึกโล่งอกในที่สุด ความกระปรี้กระเปร่ากลับคืนมาในช่วงพริบตา ก่อนเดินขึ้นไปขานบข้างด้วยท่าทางมีความสุข “พี่ใหญ่! พี่จะนอนพักเอาแรงหน่อยไหม”

“ไม่จำเป็น” ลูกพี่เปิดปากพูด “การแข่งขันจะจบลงก่อนฟ้าสาง”

อุจิ้นผงะ “ไหนบอกก่อนบาย...”

จากนั้นก็กระโดดเข้าไปใกล้พร้อมรอยยิ้มบนใบหน้ากลมๆ “พี่ใหญ่ พี่มีธุระเหรอครับ เรื่องอะไรขึ้นเหรอ พวกเราแลกช่องทางการติดต่อไว้ดีไหม ผมชื่ออุจิ้นนะครับ! ยังไม่รู้จักชื่อของพี่ใหญ่เลย”

“กลับบ้านไปให้อาหารแมว” ชายหนุ่มพูดแบบขอไปที เมื่อเห็นว่าอุจิ้นยังตั้งหน้าตั้งตารอ เขาจึงเปิดปากพูดอย่างไม่เต็มใจ “ฉันชื่อเว่ยลือ”

ตอนที่ทั้งสองเดินออกมาจากป่าทึบ อุจิ้นประมาณเวลาค่ำๆ ว่าน่าจะเป็นตอนตีหนึ่งถึงตีสอง

เวย์สือดูคั่นเคยกับที่นี้เป็นอย่างดี เขาถือปืนล่าสัตว์ขนาดลำกล้อง 22 มม. ที่จัดการผู้เข้าแข่งขัน 2 รายจนถึงกับ ‘นอนตายตาไม่หลับ’ ในมือข้างหนึ่ง ขณะเดียวกันก็เดินนำอุจิ้นข้ามภูเขาที่มีน้ำไหลผ่านราวกับกำลังเดินชมสวนหลังบ้านของตัวเอง

อุจิ้นสังเกตเห็นว่าตอนนี้เวย์สือถือปืนด้วยมือซ้าย ทว่าตอนที่อุจิ้นกำลังหลับ อีกฝ่ายกลับใช้มือขวา

แขนเสื้อของเวย์สือที่พับขึ้นถูกคลี่ลงมา ระหว่างทางไม่มีคำพูดใดๆ ดวงตาดำสนิทแม้รู้ม่านตาจะดูดซับแสง รูปร่างของเขากายใต้ความมืดดูแข็งแกร่งราวสัตว์ป่าดุร้ายในคราบมนุษย์

เส้นทางเลียบไปตามปลายแม่น้ำ ทิวทัศน์ของเนินเขาและทุ่งหญ้ามาบรรจบกัน ป่าสนที่ร่วงโรยถูกแทนที่ด้วยต้นไม้ใบกว้างที่อุดมสมบูรณ์

เป็นสองภูมิภาคประเทศที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงซึ่งถูกเชื่อมกันอย่างปุปบับด้วยน้ำมือของพระเจ้า

อุจิ้นกำลังคิดว่าเวย์สือคงไม่มีทางเปิดปากอธิบายอะไรแน่ๆ แต่แล้วจู่ๆ ลูกพีก็พูดขึ้น

“ในรายการแข่งขันเซอร์ไววัล ทุกแผนที่จะกำหนดตำแหน่งทรัพยากรไว้แล้ว” เวย์สือพูดซ้ำๆ เพื่อให้อุจิ้นได้มีเวลาทำความเข้าใจ “อาวุธ ชุดเกราะ อาหาร และของทุกอย่างที่นายจะคิดได้ ผู้เข้าแข่งขันที่กระโดดลงพื้นที่ที่อุดมสมบูรณ์ต้องเก็บสะสมทรัพยากรให้ได้ภายในเวลาสั้นๆ ถ้ากระโดดลงนอกตำแหน่งทรัพยากรก็ต้องเล่นจิ้งเกิล¹”

อุจิ้นพยักหน้า ตั้งใจฟังสิ่งที่ลูกพีสอนอย่างเชื่อฟัง

“6 ชั่วโมง จำเวลานี้ไว้ให้ดี” เวย์สือโยนปืนล่าสัตว์กลับเข้าไปในกระเป๋าสเปียงกายได้เวลาดำเนินมาถึงของอุจิ้น “ระยะเวลาเตรียมรบสูงสุดที่แผนที่นี้กำหนดไว้ คือภายใน 6 ชั่วโมงผู้เข้าแข่งขันทุกคนต้องเข้าร่วมการต่อสู้หนึ่งครั้ง”

อุจิ้นยกมือถาม “ถ้าผู้เข้าแข่งขัน 2 คนรวมทีมกันล่วงหน้าแล้วปล่อยหมด

¹ Jungle หรือป่า เป็นตำแหน่งของผู้เล่นในเกมแนว MOBA (Multiplayer Online Battle Arena) ซึ่งไม่ได้อยู่ในเส้นทางหลักของแผนที่ในเกม โดยมีหน้าที่ตีมอนสเตอร์เก็บเลเวลภายในป่า คอยช่วยเหลือและสร้างความได้เปรียบให้ทีม

หลอกๆ ใส่กัน ก็จะสามารถหาช่องโหว่ของกฎได้ใช่ไหมครับ”

เวย์ลีส่ายศีรษะ “การเข้าร่วมการต่อสู้ต้องจบที่ผู้เข้าแข่งขันอย่างน้อย 1 คนตกรอบ ส่วนการรวมทีม” ชายหนุ่มเหยียดยิ้ม “มีคนจำนวนไม่น้อยที่ลงมือกับเพื่อนร่วมทีม ถ้าภายใน 6 ชั่วโมงยังกำจัดศัตรูไม่ได้”

อุจิ้นเข้าใจแจ่มแจ้ง

เมื่อ 6 ชั่วโมงก่อน คนที่ ‘ต่อสู้’ กับตัวเขา คือผู้เข้าแข่งขัน 2 คนที่อยู่ริมฝั่งแม่น้ำ และในที่สุดทั้งสองก็ถูกเวย์ลีสั่งกำจัด ดังนั้นตัวเขาจึงบังเอิญผ่านระยะเวลาเตรียมรบสูงสุด มาได้อย่างปลอดภัยตามที่กฎกำหนดไว้

ส่วน 6 ชั่วโมงต่อมา...

อุจิ้นมองเวย์ลีสื่ออย่างเลิกลี้ก

ถ้าภายใน 6 ชั่วโมงไม่สามารถกำจัดศัตรูได้ ก็มีคนจำนวนไม่น้อยที่ลงมือกับเพื่อนร่วมทีม...

เวย์ลีสมองอีกฝ่ายด้วยสายตาเย็นชา แววตาไม่เหมือนกำลังมองหาอาหารที่เก็บไว้ แต่เหมือนกำลังคิดอะไรบางอย่าง

อุจิ้นคาดเดาเจตนาของเวย์ลีสื่อไม่ได้เลย

ให้อาวุธกับเขา อธิบายกฎให้เขาฟัง

ถึงแม้อุจิ้นจะไร้เดียงสา แต่ก็ไม่ได้คิดว่าลูกพี่ป๊อบบิตต่อเขาดีขนาดนั้นเป็นเพราะ...ใบหน้าของเขาแน่นอน

ในบรรดาทุกคนที่เขาเคยเจอ เวย์ลีสื่อสงบเยือกเย็นที่สุดแล้ว

“271” จู่ๆ เวย์ลีสื่อก็พูดตัวเลขออกมาท่ามกลางความมืด

อุจิ้นที่กำลังงออยู่ “อะไรเหรอ...”

“271 องศา” ทันใดนั้นเวย์ลีสื่อก็เข้ามาใกล้ ออรัลความก้าวร้าวรุนแรงของชายหนุ่มทำให้อุจิ้นรู้สึกเสียวสันหลังวาบ แต่การเคลื่อนไหวของเวย์ลีสื่อรวดเร็วมาก วินาทีที่ชายหนุ่มแลบผ่านชุดต่อสู้ กล้ามเนื้อแขนที่แข็งแกร่งราวกับเป็นท่อนเหล็กของอีกฝ่ายก็เข้าคุกคาม

เวย์ลีสื่อบังคับให้ปีศาจกระต่ายหันไปยังองคานั้น ก่อนจะใช้มือซ้ายที่หยาบกร้านยึดข้อศอกของอุจิ้นไว้ อุจิ้นตื่นตกใจเมื่อพบว่าตัวเองยกปิ่นขึ้นอัตโนมัติโดยที่ไม่รู้ว่าลูกพี่ป๊อบบิตทำได้อย่างไร!

อุจิ้น “!!!!”

เว่ยลือถามเสียงเบา “เห็นรึยัง”

อุจิ้นง “เห็นอะไร...”

เว่ยลือจุกปาก “เจ้าคนตาบอด” พุดจบก็ออกคำสั่ง “ยิง”

อุจิ้นตัวแข็งทื่อทันที “อะ...ผมทำไม่...”

เว่ยลือพุดข้างหูอุจิ้นด้วยอารมณ์หงุดหงิด “ฉันบอกแล้วไงว่าเป็นกระบอกนี้ ต่อให้ลึงถือกี่คนก็ได้”

นิ้วชี้หยาบกร้านของชายหนุ่มบีบเข้าไถป็นที่อุจิ้นยึดไว้ด้วยพละกำลังที่ไม่อาจขัดขึ้น ก่อนกดนิ้วของอุจิ้นให้งอเข้าไปด้านใน...

ปัง

สิ่งที่ออกมาจากปลายกระบอกปืนไม่ใช่ลูกกระสุน แต่เป็นลำแสงอุณหภูมิต่ำร้อนจัด

ห่างออกไปจากทุ่งหญ้า 300 เมตร ผู้เข้าแข่งขันที่ถูกยิงตรอบทันที วัตถุทรงกลมสีเงินซึ่งเป็นแคปซูลลิเทียมดีดออกมา ก่อนจะกลิ้งซุกๆไปตามทุ่งหญ้า

หน้าจอนาฬิกาบนข้อมือขวาของอุจิ้นที่เดิมทีเรียบสนิท จู่ๆ ก็มีดอกไม้ไฟพุ่งขึ้นมา จากนั้นก็ปรากฏตัวหนังสือขนาดเล็กรุ่นหนึ่งที่ด้านล่าง “ผู้เข้าแข่งขัน 300012 ฆ่า : 1”

เว่ยลือลุกขึ้น “ไปได้แล้ว คนต่อไป”

อุจิ้นนิ่งไม่ขยับเขยื้อน

เว่ยลือ “อ้องไปแล้วรึไง”

อุจิ้นที่ดูสับสนมึนงงก้มลงมองมือขวาของตัวเอง “เมื่อไหร่...”

เว่ยลือคิดว่าเจ้าเด็กโง่คงยังว่าอุ่นใจอยู่กับคำถามที่ว่าผู้เข้าแข่งขันที่ตรอบจะโดนยิงตายหรือเปล่า เขาไม่คาดคิดสักนิดว่าอุจิ้นจะมีท่าทางฮึกเหิมพลางเบิกตากว้างด้วยความตื่นเต้น “เมื่อไหร่ผมยิงโดนเป้าแล้วใช่ไหม?”

เว่ยลือ “...”

อุจิ้นยังจมอยู่กับความตื่นเต้นของคำว่าฆ่า : 1 “ผมเล็งได้แล้ว ผมยิงโดนเป้าแล้วใช่ไหม?”

เวย์ลือไม่ได้ใส่ใจอะไรนัก “เป็นกระบอกนี้มันเล็งอัตโนมัติ”
อูจิ้นยังไม่ทันพูด เวย์ลือก็ขัดจังหวะขึ้นอีก “ฉันลั่นไกปืนให้นาย”
ในที่สุดอูจิ้นก็สงบลงแล้วพลันนึกขึ้นได้ “มิน่าละ ต่อให้ลึงถือกี่ฆ่าคนได้...
ผมทั้งไม่ได้เล็งและไม่ได้ยิง...ฉันผมทำหน้าที่อะไร...”
เวย์ลือคิดอยู่สักพัก “นายก็เป็นลึงตัวนั้นไง”

บทที่ 5

ผ่านเข้ารอบ

จู่จิ้น กอดปิ่นเดินตามหลังเวย์ลืออย่างสุขใจ

ทรัพยากรบริเวณปากแม่น้ำดูอุดมสมบูรณ์เป็นพิเศษ หลังจากเริ่มการแข่งขันมา 9 ชั่วโมงเต็ม ผู้เข้าร่วมแข่งขันยังกระฉับกระเฉงมากกว่าที่คิดไว้... และส่วนใหญ่เลือกที่จะเดินเตร็ดเตร่กันไปมา

เวย์ลือนำทัพบุกโจมตีได้อย่างราบรื่นตลอดทาง เสียงปิ่นดังขึ้นให้ได้ยินเป็นระลอก

1 นัดต่อผู้เข้าแข่งขัน 1 คน

มีสิ่งหนึ่งที่อยู่เหนือความคาดหมายของจู่จิ้น นั่นคือเวลานี้ผู้เข้าแข่งขันส่วนใหญ่ลุยแบบฉวยเดียว

“การรวมทีมมีข้อจำกัด” เวย์ลืออธิบาย “ผู้เข้าแข่งขันเป็นพันธมิตรกันได้ไม่เกิน 4 ชั่วโมง”

เมื่อจู่จิ้นได้ยินดังนั้นก็รู้สึกประหม่าขึ้นมาทันที จึงวิ่งเหาะๆ ไปข้างหน้า “พี่ใหญ่! ผมติดตามพี่ไปตลอดไม่ได้ใช่ไหม...”

เวย์ลือส่งเสียงอึมด้วยท่าทางที่เห็นได้ชัดว่าไม่ได้ใส่ใจแม้แต่น้อย

จู่จิ้นรู้สึกได้ถึงวิกฤตที่กำลังจะมาเยือน ในหัวสมองผุดภาพที่แสนจะอ้างว้างและเศร้าสลดขึ้นมา...

ตนยืนอยู่บนพื้นอย่างเงียบเหงาและหนาวเหน็บ ส่วนลูกพี่กำลังพุดคุยอย่างสนุกสนานกับปลาเค็มคนใหม่อยู่บนยอดเขาที่ไกลออกไป

โชคไม่ได้เข้าข้างเราเสมอไป ลูกสมุนเปลี่ยนคนได้ตลอดเวลา...

เวย์ลือมองอีกฝ่ายที่ยืนใจลอยอยู่ก่อนจะขมวดคิ้ว “เข้าใจกฎหมายหมดแล้ว
รึยัง”

อุจิ้นพยักหน้าแล้วพยายามสรุปให้อีกฝ่ายฟัง “ระยะเวลาพักรบสูงสุดและ
ระยะเวลารวมทีมก็เหมือนแรงดึงดูดและแรงผลักดันที่คอยควบคุมการกระทำ
ของผู้เข้าแข่งขัน นาฬิกามีหน้าที่ตรวจวัดทิศทางการเคลื่อนไหวของผู้เข้าแข่งขัน
ในสนาม ทรัพยากร...ทรัพยากรใช้เพื่อให้แนวรบทั้งหมดคงที่ใช่ไหม”

เวย์ลือปรายตามองอีกฝ่าย ในใจรู้สึกเกินความคาดหมายอยู่บ้าง ก่อน
จะพูดเสียงค่อย “ก็ไม่ได้โง่”

อุจิ้น “...” ดวงตาที่เปล่งประกายอยู่ในตอนแรกเบิกกว้างขึ้น ทั้งกลักลิน
ความไม่เป็นธรรม ทั้งไม่กล้าเอ่ยปากพูด

เวย์ลือ “มีอะไรก็ตาม”

อุจิ้นยกมือขึ้น “ทำไมไม่ห้ามผู้เข้าแข่งขันรวมทีมล่ะครับ”

เวย์ลือยังคงเดินต่อไป ปากกระบอกปืนที่ชักกลับมายังมีควันสีขาว
ลอยกรุ่นอยู่ มันเฉียดเข้ากับข้างลำตัวของอุจิ้น ชนนุ่มๆ เกือบโดนไอร้อนลวก
จนม้วนเป็นเกลียว

อุจิ้นค่อยๆ ขยับถอยหลังไปสองก้าว พลังได้ยินเสียงลูกไฟเปิดปากพูด
อย่างเหลืออด “สิ่งที่คนดูรายการเรียลตี้ต้องการเห็นไม่ใช่การฆ่าแบบวันซีต
แต่เป็นการที่ผู้เข้าแข่งขันมีปฏิสัมพันธ์กันเพื่อธุรกิจบันเทิง หลังจบอดิชั่นก็ไป
หาวิธีโอดมาดูชะ”

ในการกวาดล้างหลังจากนั้น อุจิ้นก็กระตือรือร้นขึ้นมา

บอกให้ยิงก็ยิง บอกให้ล้อมก็ล้อม บอกให้หมอบลง...ก็นอนราบกับพื้น
ดังตุบอย่างเชื่องฟัง กระทั่งเวย์ลือจัดการเสร็จเรียบร้อยจึงค่อยตะเกียกตะกาย
ขึ้นมาเงิบๆ จากนั้นก็ปิดดินโคลนบนมือออก

ไม่รู้ว่าจะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ รายหัวที่อุจิ้นจัดการมาตลอดทางล้วนอยู่ภายใต้
คำสั่งของลูกไฟทั้งหมด

ถึงแม้ระหว่างทางจะมีการต่อสู้เกิดขึ้นสั้นๆ แต่เวย์ลือที่เดินหน้าดวงลป็น

อย่างนี้อาจ เมื่อถึงช่วงเวลาเสริมมีด¹ ก็จะเหลือไว้ให้อูจิ้นที่ซ่อนอยู่ในพุ่มไม้เป็น
คนจัดการ

แต่ถ้าเสริมมีดเข้าไปแค่หนึ่งเดียว ก็จะถูกลูกพี่ตำหนิอย่างไรรความปราณี
เวย์สือ “ทำไมไม่ยิง”

อูจิ้นรีบยืดหน้าอกเพื่อแสดงความภาคภูมิใจ “ปิ่นนี้มันเล็งอัตโนมัติ ผมกลัวว่า
จะผลออกไปทำให้พี่ใหญ่ได้รับบาดเจ็บ!”

เวย์สือโหลตลูกกระสุนปิ่นล่าสัตว์เสียงดังแกร็ก ก่อนกวาดสายตามอง
อูจิ้น ขอบตาที่เป็นเงาเล็กทำให้ดูเย็นชาและน่าเกรงขาม “นายเอาความมั่นใจ
มาจากไหนถึงคิดว่าจะยิงฉันได้”

อูจิ้นรู้สึกชื่นชมลูกพี่ขึ้นมาทันที

ประมาณ 1 ชั่วโมง การเคลียร์พื้นที่บริเวณริมฝั่งแม่น้ำก็เสร็จสิ้นลง

ทั้งหมดเป็นเพราะตาเหยี่ยวและความสามารถในการสับহারของ
เวย์สือ นาฬิกาข้อมือของเจ้าคนตาบอดอูจิ้นขึ้นคะแนนสะสมทั้งหมด 21 คะแนน
ซึ่งรวมกับคะแนนที่เวย์สือเป็นคนลั่นไก 1 คะแนนแล้วด้วย

เมื่อตัวเลขบนนาฬิกาข้อมือวิ่งไปถึงเลข 21 หน้าจอที่เป็นสีเขียวบริสุทธิ์
ในตอนแรกก็เปลี่ยนเป็นสีแดงสดทันที ด้านล่างมีกลุ่มตัวหนังสือเล็กๆ กะพริบ
อย่างต่อเนื่อง...

[ผ่านเข้ารอบ]

ในสนามอดิชนเหลือคนไม่ถึง 10 คนแล้ว

ห้องฟ้าตรงสุดขอบฟ้ากำลังเปลี่ยนเป็นสีขาวห้องปลา

“โอเคแล้ว” เวย์สือก้มลงมองอูจิ้น

ดวงตาของเด็กฝึกตัวน้อยเบิกกว้าง เพราะยังตกตะลึงกับการผ่านเข้ารอบ
ของตัวเอง

ผมขอyslันของอูจิ้นยุ่งเหยิงไม่เป็นทรง สเปรย์จัดแต่งทรงผมเมื่อหลาย

¹ เป็นคำที่ใช้กันในเกมนอนที่เราเกือบจะฆ่าใครสักคนแล้วมีคนมาฆ่าให้ตายไปในที่สุด ทำให้ได้คะแนน
หรือชนะเกม

ร้อยปีก่อนที่ไม่มีใครใช้กันแล้วหลุดออกไปไม่น้อย ลอนผมหยักศกนุ่มนวลขึ้นฟู เป็นกระจุก บนใบหน้าขาวนวลมีรอยเบือนโคลนสองรอย แสดงให้เห็นว่าตอนที่คลานไปข้างหน้าเมื่อครุ่นเด็กหนุ่มทู่เมहनาดไหน

แววตาของเวย์ลือที่มองมาเห็นได้ชัดว่าเหมือนกำลังมองสัตว์ตัวน้อยที่อยู่บนเตียง

อุจึนนิ่งอึ้ง “พะ...พี่ใหญ่...”

เวย์ลือออกคำสั่ง “เช็ดหน้าให้สะอาด”

อุจึนพยักหน้าอย่างเงอะงะ ก่อนจะรีบดึงผ้าจากชุดต่อสู้ออกมา พลิกด้านในออกแล้วเช็ดๆถูๆ

บนหน้าของเด็กหนุ่มยังมีรอยโคลนจางๆ ติดอยู่ แต่เครื่องหน้ากลับเปล่งประกายความมั่งคั่งมาภายใต้แสงทองฟ้ายามรุ่งอรุณ อีกทั้งนัยน์ตาของอุจึนก็เป็นสีเหลืองอำพัน ดังนั้นถึงแม้ตอนนี้จะถือปืนอยู่ก็ไม่ได้ทำให้ดูโหดเหี้ยมขึ้นมาแต่อย่างใด

คนคนนั้นมองยังงี้ก็ไม่เข้ากับสนามแข่ง แทบมีคำว่าสะอาดบริสุทธิ์และเป็นเด็กดีเขียนอยู่บนหน้า

คนบางคนก็เกิดมาเพื่อเป็นที่รักหน้าเลนส์กล้อง

ในที่สุดเวย์ลือก็แสดงสีหน้าพึงพอใจออกมา “เอาละ เวลารวมทีมใกล้จะหมดแล้ว”

อุจึนเพิ่งจะมีปฏิกิริยาตอบสนอง เขาอาลัยอาวรณ์ กำลังจะทิ้งช่องทางการติดต่อไว้ แต่กลับถูกเวย์ลือตัดบทอย่างไร้เยื่อใยเสียก่อน “เอาปืนออกมา”

อุจึนยกปืนที่เดิมทีถอดไว้แน่นราวกับเป็นแคร่รถสุดหวาดเสียวขึ้นมา และกำลังจะส่งคืนให้ลูกพี่โดยไม้อิดอด

“นายเก็บมันไว้” ครั้งนี้เวย์ลือพูดอย่างเชื่องช้า แววตาไร้ซึ่งอุณหภูมิใดๆ แต่แค่มองแวบเดียวก็สามารถทำให้คนเย็นวาบไปทั้งสันหลังได้ “จำไว้ว่าปืนกระบอกนี้นายเป็นคนเก็บมันขึ้นมาเอง”

อุจึนชะงัก

“นายมีเพื่อนร่วมทีมแค่ชั่วคราว แต่ไม่ใช่เรื่องสำคัญ” มือซ้ายของเวย์ลือลูบดำมปิ่นเบาๆ คล้ายเป็นนิสัยของเขาขณะกำลังคิด “นายไม่รู้จักชื่อของเขา

ด้วยซ้ำ”

ทันใดนั้นอุจิ้นก็นึกขึ้นได้ ครั้งแรกที่เจอลูกพี่ตรังริมฝั่งแม่น้ำได้เชิงเขา เว่ยสือยิงผู้เข้าแข่งขันตรอบไป 2 คนโดยไม่โผล่หน้าออกมาให้เห็นตั้งแต่ต้นจนจบ

พี่ใหญ่ดูเหมือนไม่ยากเปิดเผยความแข็งแกร่งของตัวเอง!

อุจิ้นรู้สึกได้ถึงภารกิจอันหนักอึ้ง “พี่ใหญ่วางใจได้เลย! ผมจะไม่พูดออกไปเด็ดขาด...ว่าแต่พี่ใหญ่พักอยู่ที่ไหน พี่ใหญ่จะทิ้งเบอร์โทรศัพท์ไว้ไหม พี่ใหญ่กลับบ้านไปให้อาหารแมวพันธุ์อะไร แมวพื้นเมืองหรือว่า...”

เสียงมิดพกดัตต์ตัวออกมาจากร่องด้านในทำให้อุจิ้นพลันชะงัก เงียบปากลงอย่างเชื่องฟัง

เมื่อเวลาในการรวมทีมสิ้นสุดลง หากผู้เข้าแข่งขันยังไม่แยกย้ายจากกัน ระบบจะบังคับให้เปิดฉากต่อสู้...

อุจิ้นตอบสนองอย่างรวดเร็ว “พี่ใหญ่ อย่าเอามิดจ่อหน้าผม!! ผมยังต้องพึ่งมันเดบิวต์อยู่นะ...ตรงน้องแทนได้ไหม”

เว่ยสือเหลือบมองอีกฝ่าย

มิดพกในมือชายหนุ่มหนากว่ามิดเล่มอื่นๆ ที่อุจิ้นเคยเห็น ใบมิดพับงอเผยให้เห็นเพียงครึ่งหนึ่งที่โผล่ออกมา ตรงจุดที่นิ้วนางกดอยู่ นึกไม่ถึงว่ามันจะเป็นสะพานโกะของปิ่น

“มานี้ ไม่ทำอะไรนายหรือ” เว่ยสือเปิดปากพูด “ยังเหลืออีก 7 นาที”

อุจิ้นโล่งอก เขาชำเลื่องมองอีกฝ่ายผ่านแสงแดดอีกครั้ง ผิวบนฝ่ามือของลูกพี่ด้านหยาบอยู่หลายจุด ขอบเขตอาวุธที่ลูกพี่คุ้นเคยดูเหมือนจะไม่ใช่ว่าแค่นั้น น่าจะเกินกว่าที่ตัวเขาคิดอยู่มากโข

คนคนนี้เหมือนเกิดมาเพื่อการสู้รบ

ทั้งสองเดินทะเล่สูงหญ้าที่สูงระดับเอว ภายได้แสงอาทิตย์ยามเช้าตรู่มพัดเอาความชุ่มชื้นจากแม่น้ำผ่านข้างใบหูไป

จู่ๆ เข็มสีดำนกิดดอกออกมาจากปลายด้านหนึ่งของมิดพก

อุจิ้นอ้าปากค้าง

มันคือปิ่นยิงยาสลบ

ตำแหน่งการเล็งของเว่ยลืออยู่ในระดับที่ต่ำมาก คือตรงใต้ต้นไม้ห่างออกไป 60 เมตร ในไม้ซ้ากระต่ายตัวหนึ่งก็ถูกโยนเข้าสู่อ้อมแขนของอูจิ้น

กระต่ายน้อยยังเคลื่อนไหวอยู่ เพราะปริมาณยาสลบที่ใช้มีไม่มาก หูของมันลู่ลง ขาทั้งสองข้างถีบไปมา

อูจิ้น “...”

เว่ยลือพูดด้วยน้ำเสียงเอื่อยเฉื่อย “เลี้ยงมัน”

อูจิ้น “หา?!”

ภายใต้ท้องฟ้าสีอ่อน เว่ยลือหันศีรษะกลับมา ชายหนุ่มมีท่าทางเฉื่อยชา สายตาไม่ห่างกลัวเหมือนตอนที่พบกัน แต่เมื่อมองนัยน์ตาอย่างถี่ถ้วนก็ยังเห็นรังสีพิฆาตหลงเหลืออยู่

อูจิ้นเชื่ออยู่น้อยๆ ว่าหากกระต่ายตัวนี้ตาย ลูกพี่ก็จะปรมาที่ประตูละแล้ว ยิ่งเขาทั้งไปด้วยทันที

เมื่อคิดมาถึงจุดนี้ อูจิ้นก็รีบเปลี่ยนท่าทาง จากตอนที่หัวหูกกระต่ายอยู่ก็เปลี่ยนมาเป็น...ประคองมันด้วยมือทั้งสองข้าง

เมื่อเห็นดังนั้น เว่ยลือก็พยักหน้า “เออละ แล้วเจอกัน”

อูจิ้นยังไม่ทันตอบสนองก็เห็นเพียงแผ่นหลังของอีกฝ่ายแล้ว

แสงยามเช้าสว่างขึ้นเรื่อยๆ อูจิ้นที่มีมือข้างหนึ่งอุ้มกระต่าย อีกข้างหนึ่งถือปืน เดินไปเท่าไรก็ไล่ตามอีกฝ่ายไม่ทัน จึงอดตะโกนออกมาไม่ได้ “เฮ้ยพี่ใหญ่...”

ลมจากภูเขาปะทะหน้า พัดพาเสียงใสของเด็กหนุ่มลอยไปด้านหลัง บอกไม่ได้เลยว่าเว่ยลือได้ยินเสียงนั้นหรือเปล่า อูจิ้นพยายามขี้ตา แต่กลับไม่เห็นอีกฝ่ายแล้ว

อูจิ้นทำได้เพียงอุ้มกระต่ายแล้วเตร็ดเตร่ต่อไป

ครึ่งชั่วโมงผ่านไป

สายลมยามเช้าเอื่อยเหยื่อยอยู่บนทุ่งหญ้า ทุกสรรพสิ่งล้วนเป็นสีเขียว... ทันใดนั้นจรวดขีปนาวุธก็พุ่งกระแทกพื้น หินและดินกระจุยกระจาย

อูจิ้นตกใจรีบหอบลงตามยุทธวิธีทางทหาร

อยู่กับเวย์ลีสมา 4 ชั่วโมง ถึงแม้จะยังเป็นเจ้าคนตาบอดอยู่ แต่ความรู้เรื่องการสู้รบพื้นฐานเล็กๆน้อยๆ อุจิ้นกลับเรียนรู้ได้เร็วมาก

แต่ถึงจะเรียนรู้ได้เร็วก็ไม่มีประโยชน์

เพราะอุจิ้นไม่รู้ว่ฝ่ายตรงข้ามอยู่ที่ไหน แล้วก็รู้ว่ตัวเองอยู่ที่ไหนด้วยเหมือนกัน

วินาทีต่อมา สิ่งที่น่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าก็เกิดขึ้น...ยาสลบในตัวเจ้ากระต่ายที่ถูกพิโยนมาให้เกิดหมดฤทธิ์ มันจึงวิ่งออกมาจากด้านหลังของอุจิ้นอย่างเงอะงะ

“เจ้ากระต่าย อย่า...”

อุจิ้นรีบใช้มือคว้ากระต่ายอย่างลุกลี้ลุกลอน ขณะที่เขากำลังถลาเข้าไป จู่ๆ ก็มีกระสุนยิงเข้ามาใส่ด้านข้าง

อุจิ้นตัวแข็งทื่อ ความสามารถในการได้ยินภายใต้แรงกระตุ้นของอะดรีนาลิน ทำให้จับทิศทางของเสียงปืนได้อย่างน่าอัศจรรย์...เขายกด้ามปืนขึ้นตามสัญญาณของร่างกาย ก่อนจะตอบโต้ไปกลางอากาศหนึ่งครั้ง...

ปัง

เสียงวินาทีก่อนที่ลูกกระสุนจะโดนกลางอกของอุจิ้น จู่ๆ ลูกบอลสีเงินก็ดีดออกมาปกป้องเด็กหนุ่มไว้ ขณะเดียวกันฝ่ายตรงข้ามก็ล้มลงอย่างตกตะลึงไปเช่นกัน

ก่อนหมดสติเสียงรายงานข้อมูลก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“ผู้เข้าแข่งขัน 300012 หมายเลข : 22 อันดับที่ 8 ผ่านเข้ารอบ”

2 ชั่วโมงต่อมา

การออกดัชนีรายการโคลอสเทียมครั้งที่ 51 ล้นสุดลง

นอกสนาม แชมเปียนและป้ายหมายเลขวางเรียงรายอยู่บนโต๊ะยาว

พิธีของรายการกำลังแนะนำระบบการแข่งขันให้เหล่าสปอนเซอร์อย่างกระตือรือร้น

“ในรอบออกดัชนีไม่มีการบันทึกภาพ ไม่มีการไฮบริดนา มีแค่การเดินทางไปยัง คณะของผู้เข้าแข่งขันนับจากจำนวนรายชื่อที่ยังได้ หลังจากได้ผ่านเข้ารอบ พวกเราจะแบ่งกลุ่มให้เหล่าเด็กฝึกตามผลการประเมินอย่างเป็นทางการ

“ตั้งแต่สัปดาห์หน้าเป็นต้นไปจะมีการประเมินผลทุก 2 อีพี² คัดออกทุก 4 อีพี ปล่อยาวไรตีกุ่มทุกวัน...โฆษณาฉบับเป็นวินาที ประมูล 4 อีพีติดต่อกันจะได้รับส่วนลด 25 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งเท่ากับประมูล 3 อีพี ฟรี 1 อีพี! หากประมูลตลอดทั้งรายการ ทางเราจะพิมพ์โลโก้ของบริษัทท่านลงบนชุดต่อสู้ให้เลย!

“ราคา...เฮ้! รายการแข่งขันเซอร์ไวเวิลลันเป็นงานศิลปะทั้งนั้น อีกเดี๋ยวพวกเราค่อยมาคุยเรื่องราคากัน ทื่อ เรื่องโลโก้เนะเธอ ไซ้แล้วครับ สปอนเซอร์เหรียญทองพิมพ์ตรงหน้าอก เหรียญเงินพิมพ์ตรงไหล่ คะแนแนเครดิตต่ำกว่า 5 ล้านก็สามารถพิมพ์ได้ แต่เป็นตรงรักแร้! เกมแนวเบตเทิลรอยล์³ ไม่ว่ากลยุทธ์อะไรก็ล้วนมีหมด ไม่แน่ว่าผู้ชมอาจจะเห็นเครื่องหมายการค้าของพวกคุณตอนที่ผู้เข้าแข่งขันยกปืนขึ้นก็ได้ล่ะครับ!

“ว่ากันว่าลงทุนในอสังหาริมทรัพย์ไม่สู้ลงทุนในรายการวาไรตี้ ช่วงไม่กี่ปีมานี้อุตสาหกรรมบันเทิงรุ่งเรืองมาก และยอดวิวรายการโคลอสเซียมก็ติดท็อปมาตลอด...”

ด้านข้าง ตากล้องปรับเลนส์กล้องเพื่อบันทึกภาพเฮลิคอปเตอร์ที่กำลังลำเลียงแคปซูลกู้ภัยกลับมา

ผู้กำกับกำลังตะโกนใส่โทรโข่งอยู่ข้างๆ “กล้องตำแหน่ง 21 เตรียมพร้อม ผู้เข้าแข่งขันคนที่ 8 เดินทางมาถึงแล้ว เตรียมเปิดแคปซูล”

ตากล้องทำท่าโบกมือเพื่อบอกว่าเตรียมพร้อมแล้ว

ผู้กำกับกดรหัสอย่างคล่องแคล่ว กำลังจะยื่นมือไปปลุกคนให้ตื่น แต่การเคลื่อนไหวกลับนิ่งค้างไป สีหน้าแลดูงงง

“เกิดอะไรขึ้น มีอุบัติเหตุเธอ” เจ้าหน้าที่ปฐมพยาบาลรีบมาดูสถานการณ์ทันที เขาชะงักครู่หนึ่งเข้าไปดู ทว่าจากนั้นก็กลับมีสีหน้าไม่ต่างกัน...

เด็กหนุ่มคนหนึ่งกำลังหลับสนิทอยู่ภายในแคปซูลกู้ภัย ใบหน้าของเขา

²อีพี ย่อมาจาก Episode หมายถึงจำนวนตอนของรายการ

³เป็นรูปแบบการเล่นเกมที่ผสมผสานการเอาชีวิตรอด การสำรวจและเก็บไอเทมต่างๆ เพื่อใช้ในการต่อสู้กับคู่แข่ง การเล่นเกมมีทั้งแบบเล่นเป็นทีมและเล่นคนเดียว เริ่มเล่นจากการมีอุปกรณ์น้อยชิ้นที่สุด จากนั้นก็ต้องค้นหาอาวุธ ชุดเกราะ และกำจัดฝ่ายตรงข้าม ผู้เล่นที่เหลืรอดคนสุดท้ายจะเป็นผู้ชนะ

ช่างงดงามราวกับพระเจ้าประทานมาให้ เป็นเรื่องยากมากที่จะจินตนาการได้ว่า เครื่องหน้าของคนคนหนึ่งจะละเอียดลออได้ถึงขนาดนี้...แค่ผิวและตาที่อยู่หลัง ลอนผมหยักสลายก็เพียงพอให้ผู้คนใจลั่นแล้ว

เด็กหนุ่มชุดตัวนอนเรียบเรียบอย่างน่าเอ็นดู ในอ้อมกอดของเขามีลูก กระต่ายสีขาวราวหิมะ 1 ตัวที่กำลังหลับใหลอยู่เช่นกัน มันถูกแขวนของของเด็กหนุ่ม โอบเอาไว้ได้อย่างอ่อนโยน ปุยขนนุ่มแนบอิงอยู่กับแก้มขาวราวกระเบื้องเคลือบ ภาพตรงหน้าเหมือนเป็นงานศิลปะที่สง่างามและสงบนิ่ง

ฉากจากกล้องตำแหน่ง 21 ฉากนี้กำลังฉายอยู่บนหน้าจอมอนิเตอร์

อีกด้านหนึ่งของสนาม นักลงทุนหลายคนยังลังเลที่จะประมูลโฆษณา แต่เมื่อปราชัยสายตาไปบนหน้าจอก็ต้องชะงักค้างทันที

บางคนถึงกับรีบถามพิธีรายการ “ที่พูดก่อนหน้านี้หมายถึงผู้เข้าแข่งขัน จะได้เห็นสัญญาเป็นฟรีเซนเตอร์โฆษณาด้วยใช่ไหม”

พิธีพยกหน้ารัว “ใช่ครับ อัตราเงิน 4 อีฟขึ้นไป สัปดาห์นี้พวกเรา ก็ทำได้เลยทันที...”

นักลงทุนโบกมือถี่ “ตกลง ประมูล 4 อีฟ 60 วินาที แล้วให้ผู้เข้าแข่งขัน คนนี้มาถ่าย!!!”

ผู้จนเลือดหยดสุดท้าย เป้าหมายฉันต้องได้เด 1

《惊! 说好的选秀综艺竟然》

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Lilac

Published originally under the title of 《惊! 说好的选秀综艺竟然》 (The Surprising Talent Show)

Author © 晏白白 (Yan Bai Bai)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2023 Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6015-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุโรงจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิตกพันธ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดิสร จิระธร • บรรณาธิการอำนวยการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์

บรรณาธิการบริหาร วิกันดา เผือกบัวขาว • บรรณาธิการ สุจิตรา เตชะสัมพันธ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ เชาวพิชญ์ อนุโณทอง

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณีย์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม เกติพิบูล โหมตตาด • ซัปปอดิตเตอร์ พชร เรืองฉาย

คอมพิวเตอร์ นนงษ์ ศรีสุขไซ • พิสูจน์อักษร บัณฑิตา • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ